

חידושים וביאורים על הסידור חלק ו

בסדורים אחרים שכתוב בהם כלים דח"ן דז"א וכלים דחח"ן דנוק'. שהרי בנין הנוק' באטב"ח הוא ע"י ה"ג וב' חסדים דנו"ה, ואלו החור"ג אין יורדין ליסוד דז"א כ"א בעת טבילת ליל שבועות, כי מכח ירידתם במרוצה ליסוד דז"א וחוזרים בסוד אור חזר ועולים ומושכין כתר לז"א וכתר לנוק' וחצי שלישי או"ח החסד דת"ת נתחלק לד' חלקים, ובבנין חב"ד דנוקבא נכנס חלק אחד, ובחג"ת חלק ב', ובבנין הנה"י חלק ג', ובבנין הכתר חלק ד'. וכ"ז נעשה אחר המשכת הכתר דז"א ע"י הטבילה שהוא כמו בקונה הכל. ועיין נהר שלום דף כ"ב [בנד"מ דף כ"ח ע"א] בענין כפילת החסדים וכו'. ועיין שער ההקדמות דף ס"ו ע"א [בנד"מ דף פ' ע"ב], ובמבו"ש שער ז' ח"א דרוש ד' דף ק"ל ע"ב [בנד"מ דף נ"א ע"ב] משם ואילך כ"ב. (מסידור הרס"א).

סדר הכוונה בליל שבועות^ס תחילה יכוין לברר הרפ"ח וכו' נה"י הפרטיים והכוללים, ואח"כ הכתר דבינה וחכמה, והכתר שהוא פרצוף החמישי דזו"ן. וימשיכם על הסדר, תחילה ימשיך נה"י הפרטיים, ואח"כ נה"י הכוללים, ואח"כ הכתר דבינה, וכנו"ל^{סא} דחכמה. ואח"כ הכתר מגולגלתא ומו"ס.

ונלע"ד שע"י הטבילה כשאנחנו ממשיכין הכתר, שתחילה צריך להוריד החור"ג ליסוד דז"א כמ"ש בכוונת קונה הכל עד למען שמו וכוונת אטב"ח לבנות הנוקבא, וע"י עליית החסדים באור חזר אנחנו מורדין הכתר על רישא דז"א, ואח"כ בנית הנוקבא ע"י אטב"ח, כ"ז ע"י הטבילה כנלע"ד שד"ה.

וכפי מ"ש לעיל אין לכוין במ"ט ימי העומר כ"א המשכת המוחין בכלים דז"א, ולא כמ"ש

חידושים וביאורים על הסידור חלק ז

ימים דראש השנה הוא כלי חיצון ואמצעי הכולל. (וזהו מ"ש הרש"ש ז"ל בליקוטיו

הקדמות לכוונת ראש השנה

החיצוניות ופנימיות שאנחנו מתקנים בב'

ס. הקדמה זו דליל שבועות הועתקה בסידור אור החיים דף רמ"ב. ולפנינו בעמוד של"ג וע"ש בשינויים בנוסח ממ"ש כאן, והבוחר יבחר. [וראה בהשמטות בסוף ספרנו עמוד תי"א ותי"ב כמה תוספות מענייני שבועות].

סא. א"ה ימ"ה יצ"ו: אולי צ"ל והכתר במקום וכנו"ל.

סב. א"ה ימ"ה יצ"ו: ואכן בסידור העומר של רבו של רבינו המחבר ז"ל ה"ה הרב נה"ר ז"ל נמצא כדעת רבינו המחבר ז"ל, שהמשכה בימי העומר היא רק לכלים דז"א דוקא, ובסידור זה היה רבינו המחבר ז"ל מכריז, ומסתמא עליו עיקר סמיכתו במ"ש בכאן. אולם עיין בסידור "אהבת שלום" לכוונת ספירת העומר בשפת הים (סימן א' אות י' עמוד תתפ"ו) מ"ש לקיים הגירסא העיקרי שבכל שאר הסידורים הדווקנים, שסידור בעומר גם הכלים דנוק', ושכן העיקר, וכמפורש גם בסתימות לשונות האר"י ז"ל ע"ש"ב ותרו"ן.

והוא כמו הכריעות והזקיפות דמגן אברהם, ואז נגדלת עד החזה (וזה מ"ש הרש"ש [נה"ש דף ל"ז סע"ד] אבל פנים דפנימיות הגמור נמשך לה בימים שבנתיים וכו') לבד ולא יותר. וזהו אפשר מ"ש הרז"ל שנטילת לולב צריך קודם מוסף, לפי שאחר כך עולה יותר מן החזה, והלא אין אנחנו מכוונים בתפלת הסוכות, ומי העלה אותה עד החזה, אלא על ידי הלולב עלתה עד החזה כמו על ידי הכריעות וזקיפות. כך שמעתי מהרה"ג השד"ה ס"ד. (מסידור הרס"א).

בר"ה מבררים כללות ז' מלכים של כח"ב דכללות השנה. למשל, שנתנו היא התרפ"ח, צריך לכוין בר"ה לברר רפ"ח דכללות כח"ב דז' מלכים של הוד דיסוד דנצח דיסוד 5688. וזה ביאורו, הוד הוא אחדים שנה ח', דיסוד הוא עשרות, עשרה התשיעית, דנצח הוא מאות, מאה השביעית, דיסוד הוא אלפים, אלף הששי. וכן על דרך זה בכל שנה, הג"ד דז' מלכים דאותה שנה מבררים אותם ונתקנים בראש השנה אחר ופנים דפנימיות ודחיצוניות דחיצוניות, וביום הכיפורים נתקן אחר ופנים דחיצוניות ופנימיות דפנימיות הגמור. והו"ק דמלכים של השנה נתקן בהמשך י"ב החדשים בתפלות, בחורף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן, ובקיץ נתקן ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן. וכן כתב הרב תורת חכם (דף קמ"ה ע"ב) וז"ל: והנה היה אומר מורי הרב ז"ל כי בראש השנה נתקנים חב"ד דא"ק דזו"ן הכוללים דכל השנה, ובשאר ימות השנה נתקנים בחינת ו"ק דא"ק דזו"ן הכוללים דכל

[נה"ש דף ל"ח סע"ג] שהחיצוניות ופנימיות שאנחנו מתקנים בראש השנה שניהם דחיצוניות וכו'). פירוש, נה"י כלי חיצון, וחג"ת כלי אמצעי. והפנימיות שאנחנו מתקנים ביום הכפורים הוא כלי הפנימי, פירוש חב"ד. ושלשתם בין דראש השנה בין דיום הכפורים הם אחר ופנים דאחור. ולכן בין ביום ראש השנה בתקיעת שופר ובין בה' תפלות דיום הכפורים כשמעלין מ"ן לצורך המשכת מוחין דפנים גם כן עולה צלם דנוק' עם צלם דדכורא ונמשכין הפנים בשופר תחלה לז"א ואחר כך הוא נותן הארתן לנוקבא, ואם היה פנים גמור היה צריך שימשך מוחין דשופר תחילה לנוק' כמו מלך עוזר. וכן באהבה דה' תפלות דיוה"כ שניהם עולים בסוד מ"ן, ואעפ"י שנמשכין במלך עוזר תחילה לנוק', אין ראייה מכאן, כי אלו ה' תפלות הם פרטיות ובכללם הם דאחור, אלא שבב' ימים דר"ה הם אחר ופנים דאחור דאחור, וביוה"כ הם אחר ופנים [דפנים] דאחור. ולכן כתב הרש"ש ז"ל [נה"ש דף ל"ז סע"ד] שביוה"כ המה נמשכין המוחין דפנים דאחור, אם כן עד סוף יוה"כ נשלמים האחר ופנים דאחור. ובימים שבנתיים שאחר יוה"כ נמשכין המוחין דפנים הגמורים, והמה נמשכים על ידי אימא לנוק', והוא כמו מלך עוזר, שתחילה נמשכין לנוקבא שלא על ידי ז"א, ואחר כך נמשכין לה על ידי ז"א על ידי הלולב וההקפות ס"ג. ואפ"ל שהפנימיים והמקיפים דאימא מסתלקין ממנה כמו אחר מלך עוזר ונכנסים בז"א ונמשכים לה על ידו על ידי הלולב וההקפות פנימיים ומקיפים,

סג. א"ה ימ"ה יצ"ו: וכ"כ הרח"ו ז"ל להדיא בספר עולת חמיד (דף נ"ה ע"ב ובנד"מ עמוד קכ"ט).

סד. א"ה ימ"ה יצ"ו: הארכתי מאד בסוגיא זו במאמר הנדפס בקובץ מקבציאל (גליון כ"ג, בהבן בחכמה), וגם פלפלתי ברעת רבינו המחבר ז"ל הנ"ל, עיש"ב ותרו"ץ.

השנה, עכ"ל. ועליית הכירורים ביום ראש השנה הוא מבי"ע התחתונים במקום שהם עתה, אפילו שעלו כמה מדרגות, לעולם הכירור מבי"ע במקום שהם עתה. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה רפ"ט).

עוד צ"ל מאחר שעלו העולמות בר"ה מכח קדושת היום אם יש הפרש בכונת עליית העולמות באשה ריח ניחח. ונראה דאין הפרש בכונת אשה ריח ניחוח בשני ימים דר"ה, והוא על דרך החול ממש, אלא שבחול עסקנו בחיצוניות ופנימיות, אבל בר"ה ביום א' בפנימיות וביום ב' בחיצוניות. והגם שעלו העולמות מכח קדושת יו"ט, מכל מקום סדר העליות מתלת לתלת לא ישתנה, והעליה היא שממקום שהם עומדים עתה אנו מעלים אותם עוד מזה לזה מתלת לתלת. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה רצ"ג).

[ג' ע"א] ד"ה ישראל יכוין להמשיך כחב"ד חג"ת דו"ק דבינה דישסו"ת וכו'. נ"ב, כל מה שכתוב בסידור ר"ה בתיבת ישראל דערבית הוא טעות, וצריך לכוין כמו בחול להמשיך נה"י דפרצוף ו"ק דיש"ס עם המוחין שבהם, והצלם נה"י בניקודו הידוע, והמוחין צריך לציירם אלהיים וכו' על דרך החול, וכמ"ש הרב שאין הפרש מכונת ר"ה לתפלת החול אלא בענין הרי"ו בלבד, וכך צריך לצייד בסידור. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה רצ"ז).

[ד' ע"א] ד"ה בשחרית, יכוין להמשיך הטיפח וכו'. נ"ב, עיין עלי נהר דף י"ט אות י"ד. וסברת השד"ה ז"ל שלא לכוין אותה מטעם שלא יש זיווג עד שמיני עצרת, וכן דעת ח"ד אפרים יצ"ו. (מסידור הרס"מ).

[ט"ו ע"א] ד"ה א"ה עיין בספר זמרת הארץ וכו' שאין לכוין בכונת הרי"ו כי אם בשחרית

של ימי ראש השנה בלחש וחזרה וכו'. נ"ב, עיין בנהר שלום (דף ל"ז ע"ד) שכתב וז"ל: ודע שנראה שצריך לכוין כל הרי"ו דשחרית וכו' שהכל שוה, אלא שתפלת ערבית הוא בכלי חיצון ותפלת שחרית הוא בפנימי, ע"כ. ולפני כן (בדף ל"ז ע"ג) כתב דבערבית ומוסף ומנחה וחזרת שחרית לא יכוין הרי"ו יעו"ש. וא"כ ב' כתובים המכחישים זה את זה, ובא השלישי הוא הרב זמרת הארץ ולא הכריע ביניהם.

ועיין בעלי נהר (דף י"ז ע"ב) [בנד"מ עמוד נ"ד] שעמד על דברי נהר שלום שהם הפכיים וכתב על זה יישוב, ולמעשה הסכים שיש לכוין הרי"ו גם במנחה וערבית, בכלים אמצעיים במנחה, ובכלים חיצוניים בערבית, שהם שוים לתפלת שחרית יעו"ש"ב. ולפי דב"ק צ"ל דמ"ש בשער הכוונות [דרוש ו' דר"ה דף צ"ג רע"ג] בשחרית לבר הוא לאפוקי מוסף דוקא, ולא לאפוקי מנחה וערבית. אבל הרב זמרת הארץ ס"ל דבשער הכוונות בדוקא שחרית אתמר לאפוקי כל שאר התפלות. ומה שאמר הרב זמרת הארץ יכוין הרי"ו גם בחזרה דשחרית, הגם שאינו מבואר הדבר בשער הכוונות, אבל כיון שלא פירש שלא יכוין אלא בלחש, מן הסתם כונתו על לחש וחזרה.

ומ"ש בנהר שלום שיכוין הרי"ו גם במנחה וערבית, אולי זה הלשון אינו מהרש"ש. שהרי כתוב בשער הכוונות בשחרית לבר. וגם מ"ש בנהר שלום (דף ל"ז ע"ג) שלא יכוין הרי"ו אלא בלחש דשחרית, אפשר שאינו מהרש"ש אלא מהרב זמרת הארץ. ועל כן צ"ל שבתחלה היתה סברתו לכוין הרי"ו רק בלחש דשחרית, ואחר כך חזר בו וכתב בספרו לכוין ברי"ו בלחש וחזרה דשחרית דוקא כפשט וסתמות דברי שער הכוונות. ועל כן עתה נהגו לכוין הרי"ו בלחש וחזרה דשחרית דוקא, ביום א'

המוסף [בסידור הנדפס דף ע"ג ע"א] שכתב שהוא מאו"א עילאין והוא כסדר תפלת שחרית חוץ מכוונת הרי"ו שאפשר שאין לכוין עכ"ל, משמע דבחזרת שחרית צריך לכוין הרי"ו ע"ד הלחש דשחרית, וכפשט דברי רז"ל כשער הכוונות, וכרכוי הרב זמרת הארץ ס"ה.

[י"ט ע"ב] ד"ה והם עשר מלכויות דעשר ספירות דחו"ב דרחל וכו' למלכות שהיא ה' אחרונה שתחת יסוד דחו"ב דז"א דאצילות. נ"ב, ולעיל (דף י"ט ע"א) כתב רז"ל לכחב"ד חג"ת דחכמה דבינה דיעקב ורחל, ולא כתב כהכא דחו"ב. ונראה לפרש דמ"ש חו"ב ד"ל צלם דאבא וצלם דאימא שבזו"ן, והוא אחור ופנים דז"א ואחור ופנים דנוק', אחור דז"א נקרא בינה, פנים דז"א נקרא חכמה, והם חו"ב שבז"א מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. ואחור דנוק' נקרא בינה, פנים דנוק' נקרא חכמה, והם חו"ב שבנוק' ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. ולעיל שכתב חכמה דבינה קיצר וכלל חו"ב בשם בינה,

בפנימיות, וביום ב' בחיצוניות, כסברת הרב זמרת הארץ וכפשט שער הכוונות. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה רח"צ).

עוד נמצא כתוב בגליון ספר עלי נהר [שם] הגהה מהשד"ה זלה"ה [הובאה בכנסיה לשם שמים על עלי נהר אות ט', ובנד"מ עמוד נ"ד הערה ב'] וז"ל: מ"ש בנהר שלום (דף ל"ז ע"ג) שאין לכוין הרי"ו אלא בלחש דשחרית וכו', נמצא אצלנו בנהר שלום כת"י כתוב בגליון לאחד מהקדושים ז"ל וז"ל: זה הלשון עד תיבת נכנס בנוק' [שם סוף ע"ג] היא מהר"א עזריאל ז"ל, עכ"ל. אם כן מ"ש בספר זמרת הארץ (דף י"ז סוף ע"ב) [בנד"מ דף י"ט ע"א] שצריך לכוין הרי"ו גם בחזרת השחרית, חזר בו ממ"ש בנהר שלום הנזכר שאין לכוין הרי"ו כי אם בלחש דשחרית, ובודאי י"ל שאם מוהרש"ש זיע"א היה ס"ל שאין לכוין הרי"ו בחזרת שחרית כי אם בלחש דוקא, היה מביא דברי רבו וחולק עליו, נוכחו שמצינו לו בכמה מקומות], ואדרבא מהקדמת

סו. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולענ"ד נראה שעדיין אין דעת מוהרש"ש זיע"א מבורר. ועיין בנהר שלום כשאלות לחכמי תוניס (סימן מ"ה וסימן כ"ט) ששאלו כזה לדעת מוהרש"ש זיע"א. ובקונטרס בח"י חשובות על שאלות הנ"ל להרשב"ם ז"ל בעמח"ס שמן ששון מצאתי כתוב שהניחם בצ"ע מחמת דברי הרש"ש הנ"ל דסתראי נינהו. ועיין דברי שלום במנהגי בית אל (סימן ס"ט) שנהגו לכוין הרי"ו בלחש וחזרה דשחרית בב' ימים דר"ה, וכן העיר הרשב"ם ז"ל הנז' בספרו שמן ששון (ח"ג דרוש ו' דר"ה אות ז'). וכן העלה הרס"א ז"ל בעל כרם שלמה בתשובותיו כת"י לשאלות חכמי המערב, ונתן טעם דבמוספים מאחר שמקבלים מוחין דאו"א עילאין אינם צריכים כ"כ מיתוק, ועיין להרב היר"א ז"ל בהגהותיו על הסידור, הובאו בספרו קנין פירות (דף קס"ו אות ט"ז) וז"ל: גם לכוין הרי"ו דכריעות וזקיפות בין בלחש בין בחזרה שחרית, כך הוא המנהג. וכן ראיתי למורי הרב דברי שלום. ובשנת התקפ"ח הרב כמוהר"א בכר דוד ז"ל עמד במקומו להתפלל וגם הוא כיון הרי"ו בחזרת שחרית. וכן העיר הרב מהר"ח פינזו ז"ל בעמ"ס שם חדש בסידורו אשר כתב לעצמו עיי"ש, עכ"ל. עוד ראה שם בס' קנין פירות (באות כ"א) וז"ל: אין לכוין כונת הרי"ו בכריעות וזקיפות רק בשחרית דשני ימים לחש וחזרה, כך קבלתי וכך המנהג. עכ"ל היר"א ז"ל. ועיין בפרי עץ הגן (דף י"ב) שכ"כ ג"כ. הרי קמן שהסכמת רוב האחרונים ז"ל להלכה ולמעשה הוא בדעת הרב זמרת הארץ ז"ל, וכמ"ש מוה"ר השד"ה זלה"ה כאן.

וראה למהר"א פירדא ז"ל בספרו מעיל קודש ובגדי ישע (דף פ"א ע"ב) ד"ה שחרית לבד וכו' מה שדקדק בדברי מוהרש"ש זיע"א, ולכאורה סובר שצריך לכוין הרי"ו גם בשאר תפלות ר"ה עיי"ש. שו"ך שכ"כ להדיא בספרו תולדות ברית שלום (תשובות לשאלות חכמי המערב) הנד"ם (עמוד נ"ב) עיש"ב, והעיסר כהמנהג וכדעת הרוב ובג"ל ותול"מ.

שיט חידושים וביאורים על הסידור / חלק ח

מוחין שלה, והרי הנה"י דאימא נכנסין בלאה ורחל, וכשיוצאה יוצאה משניהם, נמצא א"כ שהם מוחין דחלקה ואינם ניתנים לרחל. ומה שלוקחת רחל כל יום הוא גבורה אחת דוקא, מהמוחין שלקחה לאה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ר"ט).

ונגסרת. והספק הוא אם כמו שיורדים חלק מכחב"ד חו"ג לספירות דרחל כן לוקחת גם כן ממוחין דחו"ב חו"ג שלקחה לאה, או דוקא לוקחת מכחב"ד חו"ג והרבועים, אבל המוחין שלקחה לאה אינם יורדים לרחל. וי"ל דהרבועים שלוקחת הארתם לאה אלו הם

חידושים וביאורים על הסידור חלק ח

נקודה 4

מנחה בלחש להעלותה לכח"ב דישסו"ת, עולים זו"ן דנקודה רביעית לראש התבונה שהם ישסו"ת שכצד שמאל דא"א.

[כתחילת הסידור צירף הראמ"ע ז"ל דף נוסף וכתב]: העליות בתפלות כפור

חזרה להעלות לזו"ן דנקודה רביעית לנה"י וחג"ת ודעת דאימא עילאה, נה"י וחג"ת הם כחינת זו"ן, ודעת הוא המכריע בין תרין עטרין, ויקראו ישסו"ת.

ערבית עולה זאת הנקודה למלכיות דאימא עילאה, שהיא מלכות דאו"א עילאין שכצד שמאל דא"א.

נעילה בלחש להעלותם לכח"ב דאימא עילאה, **החור"ב** הם תרין עטרין ונקראים או"א עילאין, **והכתר** הוא שורשי המוחין הנקראים עתיק ונוק' וא"א ונוק'.

שחרית בלחש עולה לנה"י וחג"ת דאימא עילאה. (ר"ל פרקין תחתונים ואמצעיים דנה"י יקראו נה"י, ופרקין עילאין דנה"י יקראו חג"ת, והם נקראים נפש בערך כללות פרצוף אימא הנ"ל).

חזרה דנעילה עולים זו"ן דנקודה רביעית, עם אימא שהם זו"ן דנקודה שלישית, ועם הזו"ן דנקודה חמישית, לא"א דכל אחד מהם לא"א דאותה נקודה ע"ב.

חזרה להעלותה לדעת דאימא המכריע בין תרין עטרין שהם ישסו"ת.

היכלות יום כפור היכלי דא"א ערבית היכלי נוק' דא"א. שחרית היכלי דכורא, ר"ל ז"א דאו"א דא"א. חזרה דשחרית

מוסף להעלותה לחו"ב דאימא, שהם תרין עטרין ונקראים או"א עילאין.

חזרה דמוסף להעלותה לכתר דאימא עילאה, שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' שורש ארבע מוחין דכתר.

עב. ובספר שערי רחמים חלק א' שאלה רכ"ג כתב וז"ל: כתב הרב תורת חכם דף קכ"א ע"ב וז"ל: ודע כי הנוק' העולה בתפלות של יום הכפורים קודם ז"א עד כתר דאימא וכו', וזו העליה היא זו"ן שלה שעולים עד כתר דפרצוף אימא שלה, אבל הזו"ן דז"א דכללות הם במקומם עד המנחה וכו', וכשעולים לדיקנא דא"א כנעילה הוא בא"א רכל אחר מהם, וכן אימא שעולה לא"א הם זו"ן דאימא הכוללת כלומר דנקודה השלישית, ועולים לדיקנא דבחינת א"א שלה, שאין אנו יכולים לומר שעולה לאימא הכולל, שאין העלה קודם הז"א, ועוד

ישסו"ת דאו"א דא"א. מוסף לחש או"א נעילה לחש או"א עילאין דאו"א עילאין וכתר
 דאו"א דא"א. חזרה כתר דאו"א דא"א. מנחה דא"א. חזרה דנעילה נה"י וחג"ת דדיקנא, ר"ל
 לחש ישסו"ת דא"א. חזרה ז"א דאו"א דא"א. כתר דא"א.

חידושים וביאורים על הסידור חלק ז

כוונת נענועי הלולב בברכות ובהלל להעלות ענפי הז"ת הנזכרים בסידור (חלק
 ובהושענא רבה^{עג} תשיעי דף ר' ע"א), עד פלוגתא דשערי דא"א,
 [א' ע"א] ככל הולכה והובאה צריך לכיין ולהמשיך משם אור רב, ולהמשיכו דרך

איך יעלו לא"א הכולל בנעילה שהוא דבר שאין הדעת סובלת, עכ"ל. נמצא מה שעולה אימא לא"א, כלומר
 זו"ן דנקודה שלישית עולים לא"א שלהם, וכל אחד ואחד עולה לא"א שלו בקו שלו.
 א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין מ"ש בס"ד בזה באורך, דברים בטעמן ונימוקן, ונדפס בקובץ מקבציאל (גליון כ"ג
 במדור הבן בחכמה), ע"ש ותרו"ץ.
 עג. ומקביל לסדר המוכא כאן נמצא בכתי"ק מהור"א סלאטקי ז"ל ששמע מפי השד"ה ז"ל, ולהיות דברי חזרה
 עניים כמ"א וכ"ו, לכן הבאנו גם הסדר הזה, וז"ל:

בע"ה סדר כונת חג הסוכות והנענועים

דעת עליון מתחלק לדי חלקים. גם דעת תחתון מתחלק לדי חלקים. דהיינו ע"י נטילת הלולב
 נמשכין מוחין מוי"ק דוי"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת דגופא דלהון, לוי"ק דוי"ק דדעת תחתון
 דחוי"ב דזו"ן ווי"ק דוי"ק דגופא דזו"ן. וע"י הימים שבין יוה"כ לסוכות נמשכין מוחין מוי"ק דוי"ק דדעת
 עליון דאו"א וישסו"ת, לוי"ק דוי"ק דדעת עליון דחוי"ב דזו"ן. ועל ידי נענועי הלולב בברכה ובהלל
 נמשכין מוחין מג"ר דוי"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, לג"ר דוי"ק דדעת תחתון דגופא דחוי"ב
 דזו"ן. וע"י ישיבת הסוכה נמשכין מוחין מג"ר דוי"ק דדעת עליון דאו"א וישסו"ת, לג"ר דוי"ק דדעת
 עליון דחוי"ב דזו"ן. וע"י הקפת התיבה בכל יום מזי ימי החג, אשר בהם אדם דיבור מעשה, ע"י
 אדם, נמשך מוחין מוי"ק דג"ר דגופא דאו"א וישסו"ת, לוי"ק דג"ר דגופא דחוי"ב דזו"ן. וע"י הדיבור
 נמשכין מוחין מוי"ק דג"ר דדעת עליון דאו"א וישסו"ת, לוי"ק דג"ר דדעת עליון דחוי"ב דזו"ן. וע"י
 המעשה שהוא מקיף בלולב שבידו נמשכין מוחין מוי"ק דג"ר דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, לוי"ק
 דג"ר דדעת תחתון דחוי"ב דזו"ן.

סדר נענועים יום חו"ר בברכה ובהלל

בברכה

דרום להמשיך חב"ד למלכיות דחסד ונצח דחג"ת ונה"י דחג"ת.
 צפון להמשיך חב"ד למלכיות דגבורה והוד דחג"ת ונה"י דחג"ת.
 מזרח להמשיך חב"ד למלכיות דת"ת ויסוד דחג"ת ונה"י דחג"ת.
 מעלה להמשיך חב"ד למלכיות דחסד ונצח דחג"ת ונה"י דנה"י.
 מטה להמשיך חב"ד למלכיות דגבורה והוד דחג"ת ונה"י דנה"י.
 מערב להמשיך חב"ד למלכיות דת"ת ויסוד דחג"ת ונה"י דנה"י.

סדר תפילות ריה ותקיעת שופר בכללות

צריך לידע הקדמה טללה שכל התפילות מריה עד יה"צ בכלל הוא לתקן סדר אבי"ע דספי' הגבורה ודמע לך דכל פרטי פרטות דספירות דאצ' מספספין מראש פתיק עד סוף העשיה וכולן מחלכסין זה תוך זה באופן זה כל כתיבים דכל פרטי פרטיות דאילנות מחספסין כל אורך אבי"ע ומחלכסין זה בתוך זה וכן ספירות החכמה כולא באופן דהי"ם מחספסין לעשרה פעמים אבי"ע. אבי"ע דכתיב ועליו מלביש אבי"ע דחכמה ועליו אבי"ע דבינה ועליו אבי"ע דחסד ועליו אבי"ע דגבורה וכיולא בכל העשר. והנה באלו הימים דר"ה עד יו"ט מסקינן באבי"ע דגבורה והנה כי כן בר"ה שהוא סדר החול מתחיל בכל פרטיו לריך לטיון כל כוונת ומירות ויולד שהוא תיקון אבי"ע דגבורה ר"ל בינות דגבורות דו"ק ח"א דישב"ט אמנס כל ספירות הוא כפרטות גבורה אחת מאבי"ע :

בתפילות ערבית דר"ה דליל ראשון הוא כספירת הגבורה דו"ק דסק' ח"א דכל אבי"ע והמשכה המוחין דק"ש ודעמידה הוא מביטת דישב"ט מפרטות גבורה דו"ק דסק' ח"א שלהם וכן המשכה הסיפה מחלונות ח"א הוא מה הגבורה דו"ק דסק' ח"א שלו וכן כל הפרטים מסקינן בואת הגבורה דטקבא ח"א שלהם. ודע דנראה דלריך לטיון כל הרי"ז דשחרית וסדר בנין לאה ורחל אופן בנין יתבאר לקמן כספילת שחרית וממט תקח להפילת ערבית כטרע לנו שהכל שזו אלא שחפלת ערבית הוא ככלי החלון וספילת שחרית כפנימי :

תפילת שחרית בלחש כל פרטיה והמשכה המוחין מביטת דישב"ט והמשכה הסיפה מחלונות פתיק הוא בגבורה דו"ק ח"א של כל הכתיב ר"ל בינות דגבו' דו"ק ח"א דיש"ס ותכונה וסדר בנין לאה ורחל הוא באופן זה וקודם כל לריך שטרע דלאה ורחל אשר אט מסוקים כעמידה ונסירתן (ב) הן לאה (ע"א ע"א) ורחל הולאים כעגד נה"י דכתיב המוחין שגכנסו באלהי אברהם (ג) גם דישב"ט ונה"י זה י"ט ט' פרטפים באורך מחלכסין וכו' ואין קומחס שזה וכל א' לריך שישתלם משלשה כלים כשוכי חילון אמלפי ופנימי ובאלהי אברהם נשלמו ליכנס בו"א החלון והאמלפי של כל הט' פרטפים אך הפנימי לא נמשך ובמשך האל הגדול טו' טמן ח"א על ידו ללאה שכעגד חב"ד וחג"ה של הכה"י המלכיות של כלי החלון דששה פרטופים העליונים ובשאר החיכות השיכי לרחל כטרע טמן ח"א ע"י לרחל המלכיות של כלי החלון דג' הפרטופים התחתונים ומחספסין לכל הפירוטותיהם לגמרי והנה להם לכלי החלון דשיב"ט ובאהבה ע"י מסירת נפש מסחלקים המוחין מז"א ומכמות וחסדים נשארם למקף ונה"י דתכונה חלק הטנע לס' פרטופים הכו' מחספסין כנקודת האחור דלאה וטקחת לאה ע"י אימא כחינת כלי האמלפי דכחינת יניקה ונגסרת לגמרי חיה הוא עיקר הכסירה שטקחת המלכיות אשר היו דבוקים בכלי האמלפי וגם נה"י דאימא מחספסין כנקודת האחור דרחל חלק הטנע לה וטמן בה עשרה מלכיות דכלי האמלפי דשלשה פרטופים התחתונים תוך הכתר שלה ונגסר הכתר שלה ושארם שאר המלכיות כו ובשאר הימים מחספסין בה כמו שיכתאר ונסירת רחל הוא באמירת זכרנו כו' ואח"כ קודם מלך שור טו' עולין החכמות והחסדים חלק הטנע לששה פרטופים העליונים למ"ן לאו"א וממשיכין כלי הפנימי דששה פרטופים העליונים והם פנימיות גמור דאחור דכתיב פנימיות הכנסם בג' פרטופים התחתונים ולבנין רחל כיה"כ שהוא פנים דאחור ואיניט פנימיות גמור דפנים דפנימיות גמור דפנים איניט נמשך

שלהם ולמשך להם המוחין כתיבים דישב"ט והוא"ל ודח"א הוא שפר הח"ב דכתיב שהוא שפר הג' הכולל מחסין שפרים והוא ספילת מחספסות הג"י החדשים והוא שורש הד' מוחין שנכתב. ונ"ל אימתי נמשכים ומחספסין הג"י הכוללים דלגתי המוחין שנמשכו ונחספסו בזו"ן כחפילת העומר ועד פתה כי פתה הוא זמן המשכה אחרי ביאת הכתרים דו"ק ריזע ואפשר שגריך להמשך אותם בטבילה אחר הכתרים. או אפשר למר שנמשכים בקרבנות ובשמה ע"ד המשכה מ' דלגל בשבת וכל זה הוא במוחין דאב"א ואח"כ בעבודה דלגל דשחרית יטיון כמלת באהבה לסלק המוחין דישב"ט מפרטוף הבינה הכולל דו"א ולהמשך האלם דמוחין דתכונה לפר"ק הבינה הכולל דטק' וללם דמוחין דיש"ס ע"ג רישא דו"א ילכוד הטוק' הנזכר ולהביאה לפנים ולהפלות את שני ללמי המוחין הגזכר למ"ן ולזוונם להמשך המוחין דפנים ולהמשכם לתוך פרטוף נקודת הפנים דטק' דבינה כמלך שור טו' ונגדלת וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין דפנים ואחור ומחספסין כשני פרטופי פנים ואחור דבינה דו"א ככריעת וקישת דמנן אברהם עד"ה כחפילת החול וכשים שלום יטיון לזוונם וכחמה דשחרית יטיון עד"ה כפרטוף הכולל דחכמה דו"ק הגתקן ע"י ח"א עילאין. ובלחש וחרה דמוסף כפרטוף הכתר הכולל דו"ק הגתקן ע"י ח"א :

סדר כוונת ראש השנה

ע' ע"א בערבית ומוסף ובמנחה (וחרס שחרית) לנ יטיון הרי"ז, ערבית ומנחה באהבה חסרה, וללם דאנא מקף לז"א וללם דאמא להכניסו ללאה וכתיב דרחל זכרנו. אחר זכרנו יטיון לסלק ללם דאמא מחך הטקבית (ע' ע"ב) ולהפלותה עם ללם דאנא עם נשמתו למ"ן דאמא ולזוונם אה"י"ה הוי"ה ולהחזירם בו"א :

בשתי כריעות וקישות להפלות ולוקף הג' אל הרמחים כחינת מנן. שחרית אחת וי"ב לאה ורחל דכריאה חבלות לגבור לאה וכתיב דרחל. הגדול הגבור פרקין תחילין דג"ה דאימא לחח"ן בג"ה דפרטוף נה"י דפרטוף (כתיב דו"א ביום ראשון) (יום ב' דחכמה) (יום ג' דבינה) (יום ד' דדעת) (יום ה' דחסד טו') (עד יום ט' הוד יסוד מל') אל עליון, כתיב דכתיב היום. חסדים ב' חסדים לחח"ן ובג"ה דכחינת היום. טובים, חו"ב דיעקב ורחל דכתיב היום. קונה הכל יטיון דחית האקטום ותיקון יסוד ז"א דכתיב היום ויטיון להמשך פרקין תחילין דנה"י דאנא לחח"ן בג"ה דהיום להמשך כוללות ה"ה וה"ב ליסוד דהיום דעת דיעקב ורחל דכתיב היום. וזכר חסדי אבות ומביא גואל למטן שמו. חס"ס נה"ס דכחינת היום. באהבה. מסחלקים מוחין דו"א. וללם דהנא טומד למקף על ראש ז"א. וללם דאימא נכנס בטקבית. (ח"ה כסוד הפלה ר"ה של מהר"ח פינסו ז"ל כתיב וז"ל יום י"ז באלול נאלנו ג"ד דב"ן והוא היה שבת ואחריו מיום ח' עד יום השבת הב' והם י"ח י"ט ק' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד נאלנו הו' מלכ' דב"ן שגשגו. וביום השבת השנית הגז"ל שהוא יום כ"ד שבו ביום גשגו המלך ה' ובו ביום נאלנו וילאו ג"ד דמ"ה החדש. ולמחרתו שהוא יום כ"ה התחילו ללאה הו"מ דמ"ה לתקן הו"מ דב"ן והם הו' ימים הכתובים בתורה כמעשה בראשית ויהי ערב ויהי בוקר יום ח' ועו' עד ויטלו נמלא כי שחא אלפי שני נמנים מכ"ה באלול והזמנים נמנים מר"ה ר"ח חשתי לתשבון האבנה, ולחשבון החמה מיום ד' דששה ימי בראשית. כי האבנה נתמספה ולא שמש עד יום הששי דששה ימי בראשית חיה לדעת ר"א שאמר שחפילה נכרא מחלונות כששה חדשי החורף ואח"כ הפנימיות כששה חדשי הקיץ עכ"ל (ח) :

הגרות וביאורים (ה) ח"ב סיון כשטר מ"א דכתיב יעלה כלים נה"י ספרי דף לז כוף ע"ד ר"ה פוד טס כדף קל"ט מיל חיל פלגא כוונתוהו וספול טו' טו' דף לז מיל חוק טס ככל פנים : (ג) סו"מ דף ק"ט ע"א ר"ס נראה טו' דף ק"ט ע"א ר"ס נכריה : (ג) כס דף ק"ט ע"א :

בחדמה בכרכת א' תורה כגד חב"ד כחובים כגד חב"ד
 נביאים כגד נה"י ספרים של זה הפרטוף החחון ותקיעת
 תש"ת חב"ת חר"ת למלכיות הוא שפ"י תרע"ה א' תש"ת
 לפתח ההבל הוא לחכמות וחסדים שהם למקף ומתמכים נה"י
 דחמ"ה מתוך הטקב"ה ופועה כסא חיו"ג ו"א ע"ד חנו'
 בשחרית מחש אל"ה שיה בנח' מוחין שגכככו בתוסף ופ"י
 השברים נכנסים בינו ובבורות מוחין החדשים בהוד
 דחמ"ה ומחששין בקו שח"ל דפרטוף הג' נה"י שאמ"ט
 שהמלכות רוחין לה ובתרועה מחלבין חסדים ומשכין
 הגבורות גם לתוך יסוד דחמ"ה ובתקיעה אחרונה להלביש
 החכמות בגלל דחמ"ה ובתש"ת להמשך גלל דחמ"ה בקו ימין
 חח"ן של זה הפרטוף הגזכר ובחמ"ה להמשך ליסוד דחמ"ה
 לקו חמ"ה דת"י :

והזכירות הם בפרטוף האמצעי חב"ת ג' דתורה חב"ד
 וג' דחובים חב"ת ושלשה דנביאים נה"י :
ובתקיעות להמשך המוחין ונה"י דחמ"ה לפרטוף
 האמצעי להשפה ספירות שלו תש"ת
 חח"ן תש"ת בג"ה חר"ת דת"י והבפורות הם בפרטוף הפנימי
 חב"ד ג' דתורה חב"ד ג' דחובים חב"ת וג' דנביאים נה"י
 ובתקיעות להמשך המוחין והנה"י דחמ"ה לפרטוף הפנימי
 חב"ד לג' ספירות שלו תש"ת חח"ן תש"ת בג"ה חר"ת
 דת"י :

(קב"ד ע"א) צ"ע בתפלה ר"ה שכתב הרב אה"ה שהוא
 כסדר תפלת החול מחש ואין הפרש
 ביניהם אלא בתי' הרי"ו לבד ל"ג כמין יפבד למה וחזרה ללא
 במלך שזר בו' ככר כתב בח"א כי חזרה ללא הוא באל
 פלוין והאר"ה הס' יודין בה ולחברם פס האלפין והלא האלפין
 נחשמו בר"ה וכניסת נה"י דחמ"ה בל"ה בפנים והלא הם
 בר"ה וג' פ"ב דחטוב' דס"ג חר"ה דפ"ב בסמות דת"י
 בש"ס ופ"פ מזה מחים ונסירת ללא וכתר דח"ה בייס א'
 והלא חל עלה בזקופות פד קצר תפלין שכתר וגם בנינה
 לא יבא ע"ד החול מתעם זה :

כשמתקין המוחין ד"א ועלים לח"ן לחמ"ה חט
 עולה רק החכמה והחבדים ומדחגים
 ח"א ויודים ב' מנגפ"ך א' לבינה ד"א ח"א לטקב"ה. פיין
 כפ"א שער הנסירה שער כ"פ שאומר בשליח הטקב"ה בר"ה
 פד סכתר בתפלה בסוד נקודה וחמ"ז ערלח בסוד פרטוף
 פד הכתר פיין במקומו כי הוא בל"ה והח"ה אף חל הוא
 מהמזה ולמטה ול"ע מאד במקום חזר ע"ב טובן דבריו :
ע"ן בעלות תמיד דע"א ע"ב ענין הויפר וענין החדשים
 והכנסת המוחין בטקב"ה ביום ר"ה"ן וש"י :

ביום ראשון דר"ה קודם השופר נגזרת ללא וש"י הויפר
 דיום ראשון נכסר כתר דח"ה פיין כפ"ה שער ל"ד
 פ"ב כלל ח' כל ספירה של החטובות נפרשת לאלף רבו"ה
 ושל האמצעיות לשב"ה אלפים רבבות ושל הפנימיות לפשרה
 אלפים רבבות פרסאות שער כ"ז פ"ב כסוף :
(ע"ב) בענין הפמידה דתפלה שחרים דר"ה כסב סב"ז
 אה"ה שהיא כסדר תפלה שחרים (א) ושל
 מחש ואין ביניהם הפרש כלל :

(ועוד) יש חילוק אחר שאין חט מסווגים לא בחודים ולא
 בכרכת הודאה וש"ס וגם אין חט מסווגים ככתר
 דמוסף בשמע ישראל. אבל ביה"כ חט מסווגים ככתר
 דנשילה ולא במוסף. וככל התפלות דיה"כ שח"פ ומשקף
 ונשילה חט מסווגים בחודים וש"ס כן ראינו ויה"ה וסעסם
 מבואר. גם אין חט מסווגים בימ"ת בשום תפלה ולא בשום
 כרכת ולא בכרכת הלבנה כי חט דוקא בזכר"ה לחיס סדר
 האסדים ערוע. גם בימים שבין יח"כ לסעות וכסוסת
 ובאסרו חג אין חט מסווגים כ"א בסעות נעטפים ובכרכת
 האלל

מקף כי חט לאחר יה"כ בימים שנכתיים וכנסים אל
 סמוין בל"ה במלך שזר בו' ולוקחת המלכיות דכלי הפנימי
 סמוין הראשונים דחלק המלכות הפנימיות דאחזר חנו' וכל
 זה נכנס בנקודת אחר שלה דנקודת הפנים שלה אינה
 נכרת כי חט מפנימיות גמור וחמ"ז מסתלקין נה"י דחמ"ה
 חלק הנכנס בל"ה ממוחין דאחזר דפנים דאחזר ובכרטיה
 שניה חוזרין ליכנס בז"א בקשה פרטופים הפלוונים ואלו
 הפרטופים נחשוררו מחרדמחם חמנס ג' פרטופים החחוניים
 שאריום בסוד תרדמה הו"ל ופדיין חלק המוחין דאלו
 הפרטופים שגכככו בר"ה פדיין לא ילאו וגם פדיין לא נמטו
 להם בחינת כלים הפנימיים כלל פד תקיעת שופר :

חזרה כל פרטיה והמסכם המוחין דחכמות דיספ"ח הוא
 בגבורה דדעס דז"א של כל הבח' ע"ד הגזכר ובנין
 ללא ורחל על הסדר הגזכר אלא שהם ללא ורחל היוולדים
 מל"ס דחכמה וגמל דגם בל"ס המוחין דחזרה נשאר ג'
 פרטופים החחוניים בסוד תרדמה ובל"ה כלי הפנימי. ועולם
 בין כפרכית בין בשחרית לתש וחזרה לא שייך לכוין בחינת
 דווג ח"י ישראל ולאה האו"ל ולא בא להם פנימיות גמור.
 תקיעת שופר דחז"ק בתש"ת ח"א פ"י תקיעת ראשונה
 מתשורר כלי החכמה והחסד ובוקע ועולה ההבל שהוא
 לחכמות וחסדים דמוחין דשלשה פרטופים החחוניים שנשאר
 בסוד מקיף בין הל"ס דביטת דלתש בין דל"ס דחכמות
 דחזרה ומשכין חל"ס לבינות ובבורות שגה"י דחמ"ה שכתוך
 חל ונעשה כסא שלם על ראש ז"א דשלשה פרטופים החחוניים
 דל"ס דביטת וחכמות ושילין החכמות והחסדים לח"ן לחמ"ה
 ע"י מסירת נפש ומדחוניים **איהיה יו"ה** ומולאה ב' (ע"ב)
 מנגפ"ך והם ל"ס גמור מחב"ד בכל המוחין והם ב' ללמים
 ל"ס הנוגע לחכמות ול"ס הנוגע לביטת דישפ"ח והם ב'
 שהם ד' כפולים מחמ"ה והם כלי הפנימי לג' הפרטופים
 החחוניים וממשכין אליו המוחין של ראש ז"א דח"ה הגלשה
 פרטופים החחוניים דכל בחינה ובחינה. וע"י השברים מחלבשים
 הטיטת והגבורות דמוחין החדשים בהוד דחטונה וכנסה הוד
 דחמ"ה עם המוחין בקו שח"ל דפרטוף חב"ד הפלוין ג'
 פרטופים החחוניים חנו' דז"א. וע"י התרועה מחלבשים חכמות
 בגלל דחמ"ה וחסדים ביסוד ומשכים חל"ס ביסוד דחמ"ה ח"ה
 גבורות שגכככו בהוד. ובתקיעת אחרונה מתפשטין גלל
 יסוד דחבונה לקו ימין וחמ"ה דערלו' חב"ד דז"א. ובתש"ת
 חב' מתפשטין המוחין בחב"ת בתקיעת א' הנלח דחמ"ה עם
 החכמות שכתוכה ובשברים הוד דחמ"ה עם הביטת ובתרועה
 ח"ה הימני דיסוד דחמ"ה בתקיעת אחרונה ח"ה האמאלי דיסוד
 דחמ"ה עם החסדים והגבורות כל זה נמשך לקו ימין ושחמ"ה
 חמ"ה דפרטוף חב"ת דז"א ח"א. ובתש"ת חב' מתפשטים
 המוחין ע"ד חנו' בפרטוף חג' נה"י. וג' פעמים תש"ת הם
 ללאה וג' פעמים תר"ת לרחל וה' חכנו להבין הפנין ופחה
 שנמשכו בז"א אליו המוחין דכלי הפנימי טוחן חמ"ה ע"י לרחל
 מלכיות דכלי הזה הפנימי ביום ראשון כתר וכן עוה"ד בכל
 יום ויום :

ואם חל יום ראשון בשבת נכון לכון בשמח תקיעת שופר
 סדר הטובה בלא תקיעת שופר (בשבת התקנ"ה חל
 יום א' דר"ה בשבת ולא פשו מעשה לכון כלל ועיקר.
 כת"י מהר"ח פינטו ז"ל) וסדר התפלות בשבת הוא כמו
 בחול :
מוסף בל"ה גבורות דח"ה דחמ"ה ובנין ללא ורחל על
 סדר הגזכר בשחרית וגמל דגם בללמים דמוסף
 בל"ה גשאריום ג' פרטופים החחוניים בסוד תרדמה ובל"ה
 כלי הפנימי :

ועשרה מלכיות ג' דתורה וג' דחובים וג' דנביאים
 טלס בפרטוף החחון דשלשה פרטופים שנשאר

הפנימיים הנו'. גם רמז באומרו מולא כי הוא אומרו' למ"א שבו' תרגומו של תענית כי ע"י התעני' ניוון ממואל פי ה' שבו' אכיל' פנימית ורוחנית בסוד קו"ל והכל היואל מפה העליון כנו'. גם ז"ם מש"ה מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה' כמ"ש בקבלת שבת כי בפסוק הזה נרמזו ברי"ת אמי אבי ר"ל כי יש קולות עליונים פנימיים שהם נזונים אר"א. והנה עתה ביוה"כ גם רחל נוק' דו"א נזונה משם והנה קראת קולות מים רבים לפי שכל אלו הקולות הם סוד נהר פרת בינה הכולל כל ד' נהרות כמ"ש ז"ל ובנהר זה נכללים כל המים רבים שבד' נהרות והנה ה"פ קול הוא בנ"י פ"ת ואעפ"י שנוקבא לבדה היא העולה ביו' זה וניזונה בה' קולות אלו אבל ז"א אינו עולה ואינו ניוון מהם עכ"ל נלטיטו גם אנחנו להתעני' כמוה לפי שלטום אין לנו שום שפע ומזון מן ז"א אלא באמצעות נוק' וכיון שפלתה עתה למעלה אין לנו אכילה ושחיה ולכן גם הזכרים חייבים בתענית יוה"כ (ד) ונחזור לענין מאמר הג"ל כל האוכל ושות' בו' כי בתחלה לריך להשלים תקון נוק' בכל בחינות' בבחי' החיטיות כדי שכולל אה"כ ביוה"כ לקחת הפנימיו' והנה בעיוה"כ לריך להשלים תקון יסוד ומלכות של הטוק' כנ"ל בדרוש הגס' כי ב' בחינות אלו נעשות ביום תשיעי שהוא עיוה"כ והנה היסוד ומלכו' אלו אשר בה אינם נתקנים אלא בסוד החיטיו' ולכן האדם חייב להרבות ביום זה באכיל' ושות' משא"כ בשאר הימים כי בכל יום משאר ימי השבוע נתקן בו בחי' א' לבד אבל עתה נתקן ביום זה בחינותו ובחי' יוה"כ שהוא בחי' הוד שבה נסתר ונתקנת ביום ש' וגם לריך להתקן בו גם הבחי' הנוגע' ליום עשירי שהוא יסוד ומלכו' שבה כנודע כי תמיד הם בחיבור כחדא ואין להפרידם ולכן שניהם נקראים בחי' א'. ואמנם תקונם ע"י אכילה ושות' החיטיו' ואם אינו מרבה באכילה ביום זה לא יתקן כי אם בחינתו וילטוך לאכול ביום עשירי שהוא יוה"כ לתקן בחי' שהוא יסוד ומל' כי לא תוכל לעלות ולאכול אכילה ושחיה הפנימיות עד שתשאל' בבחי' החיטיו' ונמאל כי המרבה באכילה ושות' ביום ש' ע"י הכונה שלו וע"י הברכו' והמאות שבושה באכילתו ושחיתו הגופני מתקן בחי' ה' ופנימית ועשירי י' ש' בה תיקון שחולל לעלו' ביוה"כ לאכול ולשתו' בחי' הפנימיו' ע"י התענית ונמאל כי האוכל ושות' בט' גורם לו שיפתנה ב' לקבל אכילה ושות' הפנימיו' והרי הוא כאלו התענה בט' כי אכילת הט' גורם תיקון חטעני' כנו'. עוד יש טעם אחר והוא כי ביום זה דעיה"כ נכנסים בטוק' דו"א ב' בחי' החסידים התחתונים שהם כללות ה' חסידים ביסוד שבה ובמל' שבה והנה היסוד הוא בחי' ט' והמל' בחי' עשירי ושחיהם נכנס' בט' וזמ"ש כאלו התעני' ט' וי' כי בחי' ב' הימים נתקמו ביום זה ע"י אכילתו ושחיתו ביום זה וזה יתבאר לקמן בדרוש א' דגם הסוכות וע"ש:

דרוש ב' (ה) על הגו' ביתר שאת וז"ל נחזור לבאר ענין ה' דברים הגו' שהם אכילה ושחיה אשר יש בהם בחי' חיטיו' ובחי' פנימיות כנ"ל. ונתחיל לבאר בחי' מוזן או"א עצמן דע כי כל מוזן או"א נק' בשם אכילה ולא שחיה וכל מוזן זו"ן נק' בשם שחיה' כי מא' ולמטה הוא סו' המים וכמ"ש בס"ה ב' ויקרא אכלו לעילא ודא אינון או"א דלא מספר' לעלמין שמו ושכרו דודים לתתא זו"ן ודא אינון דודים לזמנים ולפרקים ג' ואמנם אכילת או"א נחלק' לב' אכילות ושחית' זו"ן ג"כ נחלק' לב' שחיות וזה ענין ב' אכילות או"א הנה שחיתן: משכו' אל או"א מן פה דו"א' אבל יש בזה חילוק כי יש אכיל' לג"ר דו"א' ויש אכילה לז"ת שבהם. והנה אכילה העליונה נמשכת מן עת' המחלבש תוך גולגלת' דו"א' ומשם נמשכת אכיל' ומזון למטה עד הפה דו"א' דרך פנימיותו ואח"כ יולא מן הפה ולתוך כי מרוב הארבו איכינו יוכל להיות מוגבל ומזומנס בתוך פנימיות ולכן יולא מפיו בסוד הכל היואל מן הפה יורד ומשך דרך סדיקנא ולמטה עד פה דו"א' והוא שם בסוד אור מקיף להם כי כל הכל הוא סוד אור המקי' כנודע ומן אור המקיף הזה שואבים ושואפים מזונם או"א והוא מזון לג' עליונות שבהם שהוא סוד שאיפה בלבד ולא אכילה. עוד יש אכילה ב' נמשכת ממוחין דו"א' עלמו עד פיו עלמו דו"א' ומשם יורד גם כן בפנימיותו דרך הגרון אשר שם הוא מקום כתר או"א כנודע. ודרך מוחין שלהם

לריך להגיה החתך והוא שם המפורש יולא מפסוק פותח את ידך ס"ת. הטוב בני' ודו' והוא שם א' מע"ב שמוח ה' יודע והוא בני' המלך והוא שמו של כתר הקב"ה:

דרוש א' (א) ליוה"כ ובו יתבאר מאמר רז"ל שאמרנו כל האוכל ושחיה בעיוה"כ הרי הוא כאלו התענה ט' וי' בו' וע"ש. הנה למעלה בענין ר"ה בדרוש הנסירה אשר בהמשך י' ימי תשובה נבאר זה באורך:

ועתה לריכין אנו לבאר מה ענין התענית הזה אשר נלטיטו להתענות ביוה"כ בה' מיני ענינים אכילה ושחיה בו' ונחזור לבאר מאמר רז"ל הגו':

דע כי כבר נת"ל בענין ר"ה כנו' כי כל ימות השנה ע"י אכילתו ושחיתו הגופני שאנו מברכין עליהם כמה ברכות המוליא וברכת המזון וברכת הנהנין כלם הנה ע"י הברכות ההם אנו ממשיכין לז"א ולנוק' רחל בחי' אכילה ושחיה רחילה סוכה נעילת הסנדל שמיש המטה מן אימא עילאה ואמנם האכילה ושחיה ההם הם אכילה ושחיה גופנית נמשך מן חיטיות אימא עילאה אבל ביוה"כ יש לנוק' דו"א שהיא רחל עילוי יתיר' בב' בחי' שבאר אש בענין מליחות עילוי האכילה והשחיה' בו' בעצמה ואם בבחי' מקום מולאם והטעם הוא כי עתה ביוה"כ כבר נסברה רחל לנמרי' וקבלה הדינן מאחוריים דו"א ע"י ביסוס ומיתוק וממשך לה ע"י ז"א עלמו כנ"ל בדרוש הנסירה ועתה ביוה"כ היא לריכה לקבל מיתוק הדינן מן אימא עילאה עמלה שלא ע"י ז"א ולכן היא לריכה עתה לעלות עד אימא עילאה ממש ומחעלי' למעלה מז"א וכיון שפלתה שם איננה מתפרנס' מן אימא אכילה ושחיה גופנית מחיטיו' כבתחלה אבל היא ניוזנה מן המקום שאימא עילאה מקבלת וניזונה ורוחמת וסכה ושוחה וחוללת וכל אותם ה' דברים אכילה ושחיה בו' הראשונים נבטלו עתה לפי שהם באים לס' ממקום גבוה ולכן אינם מושגים אלו במשעות רק בסוד הכל היואל מן הפה ומאוחו הכל ניוזנה עתה רחל ביוה"כ ולכן נלטיטו בה' מיני ענינים אלו שהם אכילה ושחיה כי נבטלו ממנה עתה ביוה"כ ואינה ניוזנה אלא מהכל היואל מפה עליון ג' ולכן כנגדם תיקנו ה' תפילות ביוה"כ כנגד ה' דברים אכילה ושחיה בו' כי התפלות הם בסוד הכלים היואלים מן הפה וגם לטעם זו או' **בשכמל"ו** ביוה"כ בקול רם כי בשכמל"ו היא תיקון המל' וכיון שעתה ניוזנה מן הקולות הפנימיים לכן נאמר בקול רם. גם יש טעם אחר והוא כי לפי שרחל לוקחת עתה ביוה"כ שה' גבורות שלה ממוסקות ללורך פרטפה מיד אימא עילאה עמלה שלא ע"י ז"א כמשי"ת לקמן בע"ה ולכן כנגדם תיקנו ה' ענינים אלו שהם אכילה ושחיה בו' ודבר זה נרמז בס"ה פ' פנחס בד' רל"א ע"ב:

ונחזור לענין א' כי ע"י ה' תפלות שאנו מתפללים ביוה"כ אנו ממשיכין אליה ה' בחי' אכילה ושחיה פנימיים פנימיות אימא בסוד ה' קולות היואלות מהפה בסוד הכל כדמיון ה' קולות תפילתו כי גם אלו ה' בחי' הנו' הם סוד ה' קולות פנימיו' היואלים מפי אימא ומשם מקבלת המלכות עתה ה' בחי' אכילה ושחיה בו' גם בחי' ה' ענינים עממס ג' הם כנגד ה' קולות אלו לפי שהתענית נקרא ט"ס וע"ס בני' קול כי הוא ממשך ה' קולות הפנימיים העליונים ע"י ה' זמנות אלו מאכילה ושחיה וכו' הנפשיים. גם יוכן הענין כפשוטו כי הנה אלו ה' קולות שנמשכים לה עתה הם מפנימיות חג"ת כ"ה דאימא והנה זה עלמו הוא סוד התענית כנודע מס"ה פ' תרומה כי ביום התענית כל האברים נזונים ממזון שמשלת פמות בהם נמאל כי ע"י התעני' וענינים ה' אלו נמשכין אליה ה' קולות ומזוני' רוחנים שהם ה' תפלות מן המוח' אשר בה' קולות אימא ממש כמו שיבאר ענינים לקמן בע"ה. וז"ם מ"ש הכתוב כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם בו' ר"ל כי בשאר ימות השנה זו"ן נק' אדם חיים וניזונים ע"י הלחם הגופני שהוא סוד ג' הו"ו העולים בני' לחם כמבואר אללנו בסוד המוליא לחם מן הארץ כסעודות שבת אבל אינו על הלחם הגופני לבדו רק בשיתוף מולא פי ה' שהוא פנימיו' ורוחניו' בסו' הכל היואל מפי ה' המשפתף עמו וזמ"ש כי לא על הלחם לבדו והוסף מלת לבדו לשלול שאינו לבדו רק בשיתוף מולא פי ה' אבל ביוה"כ אין בו אכילת לחם רק מולא פי ה' קולות הרוחניים

הגרות וביאורים: (א) פ"ח שער יוה"כ ט"א: (ב) ולקמן נבכ כי ה' ענינים ביה"כ היא מאכילה ה' ואכילה ה' אינה יולא דרך הפה אלא מתקנת בפנימיותו. ונראה שאח"כ יולא דרך או"א דרך הפה בסוד קול: (ג) ר"ב בחי' ה' ענינים וה' תפילות הם משני בחי' ה' ענינים מחיטיו' דפנימיות וה' תפלות פנימות דפנימיות: (ד) ט"ן נה"ש פ"ב ע"ב ד"ה דפ"ט ואלך תו"מ דל"ד ע"ב שרש"י ודקנ"א פ"ב למטה: (ה) פ"ח דרוש יוה"כ פ"ג:

שלהם יורד משם ומתפשט עד פיהם דארא עלמם ואז יורד בפנימיותם דרך הגרון שלהם עלמם עד הרוק שלהם עלמם והוא מוון אל הרוק שלהם וזו האכילה הב' היא סוד הה' קולות הפנימים שאמרטו למעלה שמהם ניוונת נוק' דו"א ביוה"כ כי נמשך לה מזה האכילה אשר תוך פנימיות חג"ט ונ"ה של א' כנ"ל. וזה ענין ב' שפיות וז"ן כי הגה מן א' עילאה נמשכין להם ב' שפיו אלו עד הג'ל ב' האכילו. והשפיה הא' היא לזרזך ג"ר דו"ן והיא מן האכילה הב' דא' ממה שיורד אליה מלמעלה מן א"א דרך המוחין שלה עד הפה שלה והנה יורד דרך הגרון שלה בפנים וממנו נוזים ג"ר דו"ן. והשפיה הב' נמשכת ממוחין דאימא עלמה ויורדת עד הפה שלה עלמה ואז יולא מפיה לחוך ויורד עד רוק דו"ן וניוונית ממנו. והנה יש שפיו באלו הב' השפיות מב' האכילו כי שם האכילה ראשונה העלוונה יתה מחוך לפה דא"א והב' נכנסת דרך פנימדי אבל השפיה הא' נכנסת דרך פנימיות א' תוך גרונה ולא יתה חוך לפיה והשפיה הב' יתה דרך פיו לחוך. והענין הוא לפי שא"א סכל הוא רחמים והאכילה הא' יתה דרך פיו דא"א לפי שהוא הארה גדולה ואינה נבלת בחובו ולכן יתה חוך לפיו אבל האכילה הב' שפיה מבחי' המוחין שלו עלמו היה זה יכולה ליכנס בפנימיותו. אבל ענין השפיה שם מא"י דינין מתערין מינה לכן השפיה הא' הנמשכת ממוח דא"א לזרזך אכילה הב' שלה הם רחמים והם מים מחוקים ואף אם יכנסו דרך גרונה ויתערבו בגופה אינם נעשים מים מלוחים אבל השפיה הב' הנמשכת ממוחין דא"י עלמה אשר דינין מתערין מינה הגה לביחוס ומנה הם מים מלוחים קלת בסו' הדינין ואם יכנסו דרך פנימיו הגרון שלה ויעברו בכל גופה למטה יתוספו הדינין בהם ויהיה מים מלוחים ומרים ולכן הם יולא' דרך הפה שלה ולחוך והוא בסו' המים המוילא האדם בבחי' הרוק והנה רוק הוא בחי' ב' האויו' ש"ו משופר. והנה למטה יתבאר כי ענין השפיה נמשך מט' יודין שיש בד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומן ה' יודין שיש בג' אהיה דיודין דאלפין דההין כך כולם י"ד יודין ואם תלרף י"ד יודין אלו עם רוק הגו' שהוא שני אותיות ש"ו משופר יהיה בגו' ש"ך דינין ע"ד מ"ש בדרוש השופר כי ש"ו עם הדי האוחו' בשופר הם ש"ך ניולוי הדין ולכן הם מים מלוחים ולא מרים. והענין הוא כי אע"פ ש"ד יודין הגו' הע' מהם הם היות והם רחמים עכ"ז כאשר מתערבים בג' מלויי אהיה שבכינה שהם דינים או נמלחים ונעשים מים מלוחים ולא מרים כי הם ג"כ מבחינת ד' הוי'. אבל לר"ך שדע כי הויה דב"ן הוא מים מרים אבל ג' היות ראשונות ע"ב ס"ג מ"ה בהתערב עם ג' מילויי אהיה נעשים מלוחי' לפי שהויה דע"ב הוא רחמים כי היא בחכמה והיא מים מחוקי' והו' דס"ג ומ"ה שהם מן הכינה ולמטה הם מרים אבל לא כמו ההויה דב"ן שהיא מים מרים לרוב דינין שבה ולכן בהלטרף הויה דע"ב שהם מים מחוקים עם ההויה דס"ג ומ"ה יתמונו כולם יחד ויהיו סולם ששלים מים מלוחים אבל לא מרים כי הויה דע"ב יסיר מירדותם ולכן מלח הוא בגו' שלש היות שהם ע"ב ס"ג מ"ה כנו' והנה כיון שהם מים מלוחים אם יכנסו דרך הגרון שלה ברוק תחטוט שלה יחזרו להיות מים מרים ולכן יולא' דרך פיה לחו' כדי שלא יתמררו ולא עוד אלא שאדרבה הם נעשים עתה מים מחוקי' והוא כי בעת לאחם מן הפה ועוברים דרך השפיה אשר שם אותיות בומק שהם ד' מילויי ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בגי' קב"ח כמנין בומ"ק והם היות לבדם בלתי עירוב שמו' אהיה שהם דינין ולכן הם מים מחוקים ולכן בעבור המים המלוחים הא' דרך השפיה נמתקים ע"י אותיות בומ"ק שהם מחוקים. וכבר ביארנו כיוולא כזה ענין השפיה בדרוש השופר וע"ש. והרי נתבאר היטב ב' אכילות א"א וב' שפיות וז"ן והנה אע"פ שביארנו כי אין לזו"ן רק בחי' שפיה עכ"ז זהו בערך אכילו' א"א אבל גם בזו"ן יש בהם בחי' אכילה כמ"ש בפיה :

דרוש ג' א) על הגו' ונתבאר עתה ה' בחיטות אכילה ושפיה ורחינה וסירה כו' הבאים לזו"ן ג) מלימא עילאה ואח"כ נבאר ה' קולות הפנימיים הג"ל וזה ענין החיטונות : **אכילה** הנה בדכריתו אלה יתבאר מאמר הסבא ש' משפטים בפ' שארה כמות' ועונתה כו' דע כי בחי' עילאה יש בה הויה א' בנקי' אלהים הטולל את כולה כוה יהוה ויולא' ממנו

ד' שמו' של אהיה' באופן זה אהיה' דיודין ביו"ד ואהיה' דיודין בהא א' ואהיה' דאלפין בוא"ו ואהיה' דההין בה"א אחרונה. ואמנם האכילה דו"א כבר נתבאר לעיל שנמשכת ממוח א' עמ' ונמלא כי מן יו"ד של ההויה הגו' אשר בראשה ובמוחין שלה אשר שם הוא אהיה' דיודין משם יולא אהיה' דיודין הב' הרמוז בלות ה' ראשו' והוא המפשט למטה עד החסד שם נעשה בחי' אכילו' כמו שיתבאר והנה נח' בשער סדרוש"ג) כי א' אפשר שיפשט ויתלבש אור הא"ס בשום א' מהי' ספי' אלא עד שיתלבש חמילה אור החכמה בהם ואז אור הא"ס מתלבש בתוך החכמה ומתפשט בתוך הספי' וז"ס כולם בחכמה עשית וכעד"ז אין שום א' מהו"ק חג"ט נהי' יכול להתלבש בו אור הא"ס אלא שיתלבש בהם בתחילה אור הספי'. וז"ס יומם יוה"ה סודו כי החסד נקי' יומם יומא דכליל כולבו שיחא יומין שהם ו"ק ונמלא שבחתי' מהפשט אור החסד בתוך ו' ספי' תחתו' דאלי' ובתוך החסד מתלבש אור החכמה ובתוך החכמה מתלבש אור הא"ס אבל הביני' אין מתלבש בתוך הא"ס אלא ע"י אור החכמה בלבד והרי זה דרך כלל' ה"ם דאלי' וכעד"ז הוא בכל הפרטו' ד) ונמלא כי החסד שבא"ב הוא מתלבש' ומתפשט בכל י"ם דא' וע"י מתפשט השפע בטולה ה) והחסד דאימא מתפשט בכל י"ם דו"א ובאמלעות מתפשט השפע בזולו והחסד דו"א מתפשט בכל ה"ם דטק' ע"ד הגו'. וטעם הדבר הוא לפי שכל מיני שפע בדרות למטה הם שחטים משא"כ החסד שהוא נקרא אור קדמא' שהוא מאיר מסוף העולם ועד סופו ואיט גיטש כמו ואינטו מתעבה ומשנה וכל כך אורו גדול למטה כמו בהיותו למע' ולכן אין שום שפע יורד למטה עד שיתלבש בו בחסד ואז יורד למטה. ונתבאר עתה החסד דאבא המהפשט בא"י הגה החסד של אבא הוא הויה דע"ב דיודין שהו' בגו' חסד ושם אהיה' דמילוי' יודין הב' היולא מאות ה' ראשונה דהויה שבא"י כנ"ל הגה הוא מתלבש בזה החסד דאבא ואז שניה' יורדים למטה להשפיע בחי' האכיל' כמ"ש. ואל תחמה א"ך שם אהיה דא' מתלבש תוך החסד דאבא כי הגה שם אהיה זה הוא למעל' ברישא דאימא אבל החסד דאבא הוא א' מו"ק תחתו' שבו והנה א"א אין כחדא נפקין וחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין וא"כ ודאי שיומר יהיה משול' שם אהיה' הב' הוה מן הויה דע"ב דחסד דאבא ולכן הוא מתלבש בחובו. והוא סוד מ"ש באברהם והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו כי אברהם הוא החסד הגו' שבאבא והנה הע"ן הוא אהיה' הב' דיודין דא' שהוא בגו' ע"ן ואברהם הגו' הוא למטה מבחי' אהיה וזהו תחת העץ כי לכן אהיה מתלב' תוך החסד הגו' ובהיותם מלוכשים כך אז נמשכת שאכיל' והשפע למטה וזהו מ"ש ויאכלו. והנה אלו היו מלאכים ונדע כי מאכלם הוא מן העליון כמ"ש הכתוב לחם אצירים אכל איש לחם שמלאכי השרת ניוונים ממנו והנה אכילת הפן הוה גרמו בב' שמות הגו' עלמם שהם ביהויה דחסד דאבא ובאיהיה דאימא כי הגה יש בהם ו' יודין וא' של אהיה' שיוורה ב' יודין וו' כוה הרי הם ע' יודין כמנין מ"ן. ודע כי אלו הו' יודין שבב' שמות אלו הם בחי' ו' נקודות שיש בהם הויה' בניקו' אלהים הטוללת כל י"ם דאימא והם שבא סגול חירק חולס והם ו' נקי'. וז"ס מאמר הסבא הג"ל כי שארה היא הויה בניקו' אלהים הנמשך מן עלמא דאחי' ונדע כי שארה היא האכילה הנרמזת בב' יודין הגו' ואלו נמשכין ויורדין עד החסד דאימא אשר שם בחי' האכילה כמ"ש והנה כיון שז' נקודות אלהים הם הו' יודין הגו' שהם סוד האכילה ונקרא שאר' גם שם אלהים בעלמו לר"ך שיהיה רמוז באכילו' זו הנקי' שארה כיון שכל המוון הוא מא' א"כ היא בחי' גבו' הנקי' אלהים והנה ש' של שארה הוא אלהים במילוי' יודין העולה בגי' ש' וכללו' שם אלהים הוא א' של שאר' ואלהים בריבוע הפשוט הוא בגי' ר' של שאר' וה' אותיות של שם אלהים הם ה' של שאר'. גם ידעת כי שאר' הוא באימא בסוד אשר ה' כמ"ש בסוד אשר הולאחיך מארץ מלרים וכמ"ש בפיה' והנה נח' כי המוון הוא הנקי' שארה יורד ונמשך עד החסד שבאימא ונדע כי ו' שמות של שם בן מ"ב הם בז"ה דא' ד) ונמלא כי שם אבנית"ל הוא בחסד והוא בגי' שארה לרמוז כי שמוון הוא בחסד דאימא. גם נודע כי שם של מ"ב יולא מן מ"ב אותיות ראשונות מן בראשית עד כ' של זכורא בחינין אלפא ביטא(ה) ונמלא כי שם אבנית"ל יולא מסיבת בראשית

הציהת וביאורים : א) פס"ח פ"ג מדרוש יוה"כ : ב) פיין א"ך הוא לזו"ן דנקודה הה' הנקראת נוק' רמל הכללית דאלפיות. ש"ס : ג) פ"ח סדר אלפיות : ד) זרי"ך להבין דעם בן מ"ב הוא בז"א יצירה ולא באמא וי"ל שהוא ביו"ק דכל פרקי' הקראת יצירה שם ונקרא י"א שבו וכן מדבר ביו"א דלמא. ש"ס : ה) עיין בהסר הקנה דק"ל ל"ו דסיס קארען ודק"ל דפוס פרעמיסלא :

ענין יוה"כ

שער הכונות

דרוש ג' ד'

קב

ן עם היות האכילה והשתיה ענין א' כמו עכ"ל האכילה וזה ע"י השינוי נמתקת ע"י ההדקדקות כנ"ל שהדין והיגיון מתחברים וע"כ נחלש כחם אבל השתיה שאינה נמתקת ע"י השינויים אינה נמתקת עד שתגיע בשפת' ואם נמתק ע"י אחריות בומ"ק אשר שם שחפזים הוא קב"ח שהם ד' מילוי ההיות לדדם שהם רחמים והמים המלוחים שהם ההיות שנמתקו עם הא"ה שבאימא שהם דינים נעשים מים מתוקים כנ"ל בענין ב' אכילה וב' שהיות שבא"ח והז' בתחילת הדרוש. עוד נחייב הביאור במלה **שתיה** הגה אות ת' היא בחיך העליון ואות ט' בחיך התחתון ת' למעלה ואות י' למטה ובאר תחילה ב' אחריות **שת** הגה חיך העליון הוא חכמה ולכן יש בו אות ת לפי שבחכמה יש כללות כל הד' היות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן שהם בני' דל"ב כנ"ל בענין האכילה. גם יש בחיך לפי שהוא בחכמה ב' בחי' אהפ"ה שהם אהפ"ה בחכמה ואהפ"ה בינה ושניהם נכללים בחכמה כי היא העליונה ואח"כ אהפ"ה האחר יורד אל הבינה שהוא בדרון בני' ב' פעמים אהפ"ה הם בנימוט קס"ח ועם רל"ב הגו' הרי הם בני' ת' של שהיה ולהיות כי אחריות אהפ"ה הם אחריות גרונות שאינם נמתקת ע"י השינויים כי הם דקות ורחניות כדומת השתיה שאינה נמתקת בשינויים לכן הם נכנסים בחשבון ת' של השתיה כנ"ל אבל חיך התחתון שהוא בינה יש בו ט' של שהיה והוא ג' אהיה דיודין והלפין וההין העולים בני' הג"ה והט' הם כאן והק"ה היתירים הם יורדים למטה ומשם נעשים בחי' הק"ה ומשך עד הריאה אשר הוא שואב השת' והמסקין כנ"ל בדברי רז"ל. ואין הטובה שהמסקין נכנסים בחיוב אלא ששואב דרך שאיבה מחיטויותו המים היורדים דרך הושט המחובר לו ע"י חום הריאה ונשיבתו ואי נמשכת שאיבת השת' שהיא עד הריאה השואבת כל מיני מסקין. גם ב' אחריות י"ה הם בחיך עליון וחיך התחתון כי הגה בחיך העליון שהוא חכמה יש בו כל ד' היות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן שבהם ע' ודין העולים בחיך מים כנ"ל והוא תחבר עמהם אות י' של שתיה יהיה ימים ודין התחתון שהיא בינה יש בה ג' שמות אהיה הגו' העולים תהיה ובהם ה' ודין והגה הם תשים אות ה' של השתיה עמהם יסו עשרה ודין לפי שאות הה' היא אות ה' מאלהים דיודין לפי שכל בחי' מים נק' נברות נשמים והם דינים דאלהים וה' זו מלטרפת עם היורד ועשפה ה"פ יוד שהוא ט"ן והם ה' ודין ועם ה' ודין הגו' יהיה עשרה ודין העולים בני' ימים. והנה נמצא ב"פ ימים א' בחיך עליון חכמה מים זכרים וא' בחיך התחתון בינה מ"ג. והלשון הוא הדקיע ממבדיל בין מים למים וממלא כי המים העליונים הזכרים הם ה' ודין שבד' ההיות שבחכמה והמים התחתונים הנקבות הם היות שבג' שמות אהיה כנ"ל וז"ס ויהי מבדיל בין מים למים כי ויהי הוא בני' שם א"ל היוצא מאהיה הא' שבכלם שהוא המילוי ודין אשר בו ג' ודין והלף כטדע ולכן נרמזו תחי' במלת ויהי כי ממנו התחלת מ"ג ואהיה אחרון שבהם שהוא המילוי דההין העול' בני' קב"ח נרמזו אח"כ במ"ש ולמקוה המים קרא ימי' כי מקוה הוא בני' קב"ח כי זה האהיה דההין הוא אחרון לכלם ומקום שלהם שבו נקיים כולם. ודע כי מבחי' ימים שבחיך העליון כנ"ל הגה הוא נחלק ב"פ י"ם ומהם נעשה אח"כ חכמה ובינה ד"א כי החכמ' נקרא' י"ם והבינה נקרא' מי ומן ימים הנקבות שבחיך התחתון שם הם נחלק' לב"פ י"ם י"ם מהם נעשו חכמה ובינה דגוף ד"א ע"ד הגו' והרי ביארנו ענין אכילה ושתיה בדרך ארוכה. ואמנם תשל' הה' דברים לא ביאר לי מורי ז"ל אלא דרך קצרה וזה עניינם :

של עננה כי עננה הוא בני' ה' לבאות. והענין הוא כי ג' מילוי אהיה הגו' שבנה"י דא"י כטדע אלנו בסוד חותם בסוד חותם בדרוש הלל לליל הו"ר וטדע כי הזווג נמשך מנה"י הנק' ה' לבאות ועוד כי כשנמשכין הויה דע"ב ואהיה דיודין העליונים למט' בנה"י דא"י ואז יושלם בחי' עננה הגו' שהוא בני' ה' לבאו'. והנה כמו שיש זווג ועונה באימא כן יש עונה בנזק' ד"א והנה ב"פ עננה הם בני' השמ"ש המטה(ה) עוד ידעו כי ב' עונות וזווגים הם בני' אהיה בני' חווג ז"א עם טוק' וכשי' למעלה ב' עונות אלו שהם בני' תשמים אז יש תשמים למטה בתחתונים אבל ביוה"כ שאין תשמים שלם למעלה רק חזיו והוא זווג אר"ה לבד בעבור כי רחל עלתה למעלה עם אימא כנ"ל אז גם התחתונים אסורים בתשמים המטה : **סיכה** היא כוללה מאכילה ושתיה וכמ"ש במשנה מניין לסיכה שהיא כשתיה ביוה"כ שנאמר וכשמן בעלמותיו. והענין הוא כי הנה האכילה והשתיה הם אחריות מ"ן כנ"ל וגם הסיכה נמשכת משם ואם תחבר תמורת הויה שהוא מלפ"ך העולה בני' ט' עם אחריות מ"ג יהיה שמן וזמ"ש וכשמן בעלמותיו :

רהיצה הוא שם אהיה דיודין ודההין שזולים בני' רחיה עם הכולל. והענין הוא כי אהיה דההין הוא בנימטריא מקור'ה כנ"ל ושם אהיה דיודין הם המים הנקיים בחיך המקוה כי כל בחי' מים הם ממילוי ודין כנ"ל ושניהם בני' רחיה. גם רחיה היא בנימטריא שדי עם הכולל :

נעימת הסגול נעל בני' הוא אהיה דההין ג' גם סגול הוא בני' אהיה דאלפין ג' גם סגול הוא בני' קמ"ד והוא אחרונים מלאים דהויה דב"ן דההין ד' לאשמעתי תשלוס דהר"ה הוא : **דרוש ד"ה בענין** התפילות דיוה"כ הנה למעלה בענין ר"ה ולמטה בענין חג הסוכות נבאר ענין זה בארוכה האמנם קינור הדברים הוא כי בר"ה ועד יוה"כ הוא בחי' שמאלו תחת לראשי וממולאי יוה"כ עד ח' חג עזרת הוא וימינו תחבקיני ובחי' עזרת הוא הזווג כי בט' ימי תשובה נשלמה הנסירה כמו שנה"ל בדרוש כל האוכל ושותה בט' פ' בענין דרוש הנסירה כי בערב יוה"כ נכנס הוד ויסוד ומלכות דטוקא ובעת הנסירה ניתנין כל הדינין שבאחורי ז"א בנזק' ואח"כ שמאלו ד"א מחבקה למתק דיני האחרונים אשר בה כי אין הדינין נמתקין אלא ע"י מקורם ושורשם. והנה ביוה"כ לרינה טוקא ד"א אחר שכבר נגמר נסירת' לעלות עד אימא עילאה להתעמר ולהתקשט שם בקיוטין ז' כטדע ואז לוקחת הה"ג מנגלפ"ך מן אימא עלמה שלא ע"י ז"א ולוקחת ע"י ה' עניינים הגו' מאכילה ושתיה כו' וע"י ה' קולות דה' תפלות דיוה"כ כנ"ל באורך. ונלפ"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי לכן נקרא כפור שהם אחריות כו' פ"ר כי ה"א הוא שם הו"יה שהוא בני' כו' וטוק' לוקחת ה' נברות מנגלפ"ך העולים בני' פ"ר וממלא כי הארה שמקבלים ז"ן ביום כפור הוא כו' פ"ר ה' כי הנה כו' הסוכר במלואו הוא כ"פ ו"ו והוא בני' יב"ק ופ"ר הוא בני' מנגלפ"ך ט'. והענין הוא כי כל בחי' אלו מקבלת עתה ביום זה מלכות טוק' ד"א מאימא עילאה עלמה שלא ע"י ז"א בעלה. והיותו נקרא יוה"כ בלשון רבים הוא הענין רחל טוק' ד"א העולה ביום זה עד אימא עילאה עלמה כנזכר ומתחברת שתיהן י' והנה אהפ"ה שה' מיני נברות מנגלפ"ך שוקח' מאימ' עילאה אינו רק אחר תפלת העולה בסוד החתימה כמ"ש שם עכ"ל מתחלת הטוק' לעלות עלייה אחר עלייה ותכלית כוונתה הוא לקחת הה"ג מנגלפ"ך מאימא ואמנם מדרגת עלייתה הם כסדר ה' תפלות של יוה"כ וזה ביאורם :

הנה י"ה בליל יוה"כ עולה רחל טוק' תחתו ד"א עד ראש התבו' שהיא טוקא התחתון דאח"כ ואח"כ בתפלת ערבית אנו מעלים אותה ע"י תפילותיו עד בחינת המל' של בינה עילא' שהיא נזקב' עילא' דאח"כ כטדע ובתפי' שחרית אנו מעלים אותה עד חג"ת דבינה בחוזה שלה ובחזרת התפילה אנו מעלים אות' עד דעת דינה ובתפלת מוסף אנו מעלים אותה עד חו"ב דא"י ובחזרת' עד כתר דבינה. ואמנם ז"א עדיין הוא למטה במקומו ולא עלה שום עליה אבל הוא מדווג בתפלות הגו' עם לאה נזקב' עילאה שלו והענין הוא כי כל תפלות יוה"כ הוא לזורך בנין רחל טוק' ד"א העיקרית

אין דבר נזכר מזה ענין

מחילת יוה"כ

גדוהת וביאורים : א) כתב הרב ש"ס מן עוד ידעו עד בתשמי' האשה הוא מוולנו כס' כח"י. וכח"י שלפני אינו כתוב שהוא מוולנו : ב) א"ש פ"ה : ג) א"ש ע"ה : ד) א"ש כוה יוד. וי"ד ה"ה. יוד ה"ה וי. יוד ה"ה וי. ה"ה : ה) שפ"ה פ"א ופ"ב ופ"ה מדרושי יוה"כ : ו) עיין כס' נה"ש (הובא בש"ס) דף פ"ה והסדר דף ל"א ופ"ה שהולחתי לזכר ב"ה נווארשא בדף ל"ט ע"ד וז"ל הנסירה שבר"ה לשנת הזש"ס. ושכלל לילה לילי ו' ימי בראשית ולר"א כרי"ה תחלת חיותן והכחשה המחין דאכ"ל לז"ן הטללים דזו השנה הנכנסת. ונסירה והכחשה החיות דשכ"פ לז"ן דהנה שערך. ותשכת החסדים וזווג דש"ת לז"ן דשנת אשתקד עכ"ל : ז) הרב ש"ס כתב דאשר דקאי על לקחת הה"ג הוא עננה הקייט : ח) עוד מלאי כתוב : ט) א"ש תשנין פ"ר ויב"ח הם בני' ש"ב והסדר לנ"ל * ע"ד א"ז : י) כנעמוד הכ"י שידך לנ"ל

עזרת ולא עד בכלל הם ישראל ולאה או יעקב ולאה כי כבר
 היא ראוי לזוג מיום א' ואילך וא"א שום זוג בשולם עד שיהי'
 בחינת החוּס נחמס ביסוד הנקב' כמ"ש בענין הנעיל' דיו"ב
 וממלא כי בר"ה נחמס חוּסם לאה ונדוונה עם ז"א. והנה לאה
 נקרא דינא קשיא כדודע ולכן בעט החוּסם הזה הנפש' בה שהוא
 בחי' גבור' היסוד שבו מתעורר הרין וידון העולם ואז לדיקום
 גמור' לבדם נחמסם לחיים ע"י החוּסם ההוא כי אם אין חוּסם
 בר"ה איך אמרו חו"ל שלדיקום גמורים נכחבים ונחמסם בר"ה
 לחיים. וא"ת אין חמימה זוכרת בר"ה אלא כתיב' בר"ה וחמימה
 בנעילת יו"ב. והתשוב' היא כי נוקב' האמיתית והעיקרית דו"א
 היא רחל ולכן החוּסם העיקרי שהוא בחי' היסוד של הנוקב' אינו
 אלא ברחל ובפרט כאשר נכללת לאה ברחל ונעשו' אי כי אז היסוד
 הוא ברחל ולא בלאה (ז) ולכן החוּסם הנעשה בלאה לא יקרא
 חמי' אלא כתיב'. וסעטט הוא כי היסוד דל"א הוא בשלש העליון
 דת"ת דו"א בין ב' הורעות והידיים שלו אשר בהם ענין הכתיב'
 אבל היסוד של רחל הוא למט' בגי' פרקין תפאין דנה"י דו"א ושם
 נק' חוּסם שהוא תחום' וחומס' וחומ"ת וסיוס הרגלים כמ"ש בע"ה.
 עוד טעם אחר כי לאה עיקר בנין פרטופה נעשה מן ד' שמות
 אה"ה ב"י המילויים ב' דיו"ת' ז"ל דלפין וא' דהרין כמבואר
 אלטו בכוונת ק"ש דשחרית דחול אבל רחל עיקר בניני' אינו אלא
 מן נה"י דו"א אבל ענין שמות אה"ה כנו"ה ללורך החוּסם שבה
 בלבד כמו שיבאר ולכן עיקר שם חוּסם הוא ברחל והרי נחמא'
 ענין ר"ה כי זו נעשה חוּסם דלאה אבל נקרא בשם כתיבה (י):

ומה שאומרים זכרנו לחיים ביו"ב ע"כ עם היו שנתבאר אלטו
 שנינו זה נחמך ללורך הכסירה והנה כב. נחמך נסירת'
 בעיו"ב אבל עכ"ז לורך לאומרו גם ביו"ב כי ענין זה הוא בבחי'
 הנשמות שבה שלריך להמתיק' כי עד עתה היו נחמקין ע"י זכרנו
 לחיים כשהיו ניתנת מו"א אליה אך עתה ביו"ב אומרים זכרנו
 לחיים כו' להמתיק פסם ב' אחר שכבר נחמקו לימו כה עכ"ל:

ובנעירת יו"ב אז אינו מזכירין ענין החמי' כמ"ש חממו
 לחיים וכיוצא בזה והוא כי עתה נעשה חוּסם
 דרחל אשר עיקר החוּסם הוא בה כג"ל וענין החוּסם הזו הוא
 בחי' היסוד שברחל שהוא הכלי של הרחם שבה העשוי לקבל בחובו
 הה"ג הנקב' מ"י שזה וגם לקבל בחובו טיפת מ"ד בעת הזוג
 והנה ענין החוּסם הזה הוא כי גודע כי כל בנין י"ם דרחל הם
 נעשים ובכנים מן נה"י עולם דו"א ומן החסדים אשר בחוכם מן
 הפנימיות עצמו של ז"א. והנה בלגה ויוד דו"א יש בכל אי מהס
 ג' פרקין ומהס נעשין ג' ספי' דקו ימין וג' ספי' דקו שמאל של
 רחל אבל היסוד דו"א אינו ארוך ומחפשט כשיעור ט"ה והנה חזי'
 החתון דת"ת דו"א ממנו נעשה כתר של רחל ומן היסוד שלו
 שאין בו אלא ב' פרקין ויהי היסוד והעטרה שבו נעשים הדעת
 והת"ת של רחל וממלא כי יסוד דו"א מסתים עד סיוס הת"ת של
 רחל. והנה היסוד והמל' אשר ברחל אין להם על מה שיסמכו
 כנגדם בקו האמצעי דו"א וא"כ מהיכן יעשו בחי' יסוד ומלטות
 ואמנם בדרוש אלפא ביפא דאשכ"ח כו' ביארנו כי בהיות המל'
 שהיא רחל בסוד נקודה קטנה כלולה מ' אות' הנקב' מתחלקת
 לשני נקודות ואח"כ מתפצלת בה הארות אחרות עד שנשלמה
 ל"ם וממלא כי כבר יש בה מבחי' עולם משרשה ב' נקודות א'
 ללורך היסוד שבה וא' ללורך המל' שבה ועם נט' כי נקודת הת"ת
 מתחברת עם נקודת היסוד שבה וממנו נעשה היסוד שבה. גם
 בדרוש קטנה נפרה ובוגרת נבבאר ענין היסוד והמל' שבה מאיזה
 בחי' נעשו וממלא כי החוּסם הזה הגו' אינו בחי' היסוד שלה ממש
 אבל הענין הוא בסוד גן נעול אחותי כלס גל נעול מעין חוּסם
 והענין הוא כי מפתח החיטויים שלא יתאחו עם לב' פעמים
 האחו הוא לפי שהנקבה כולה דינים אשר החיטו' אין להם
 אחיזה אלא בדנין. ועוד לפי שרחל היא העשירית התחמו' שכלל
 עולם האלילות ולכן היה יכולת אל החיטויים להתאחו ביסוד שלה
 שהוא פתחה של רחל שמשם יוצא כל השפע בסוד לפתח חטאת
 רובן ולכן סולרך לסנתן ביסוד ההוא שבה חוּסם א' לשמור המקום
 ההוא מן החיטויים שלא יכנסו שם כדרך כל האדם השומר חיזו
 דבר ע"י החוּסם והתחם בו וזמ"ג גן נעול אחותי כלה כי זאת
 הכלה

דגרות וביאורים: מילוי אהיה דיו"ת ודלפין וזהין הנזכר לקמן בדרוש' לל ה"ר שם בממא עילאה גם הם יוס גי' משנה עם הנ' כוללים של ג' אה"ה
 והם ק"ל ק"ס קכ"ב וע"ש: (י) ע"כ מלחתי: (יא) תכ הרב נה"ש ע"כ ע"כ וכסודו וזמ"ח ל"ה ע"ד וז"ל ודע כי הנוק' העולה בתפלת של
 יו"ב קודם הו"א עד כתר דלתא א"י: הנוק' הפרטית רחל מלך הו' דו"א אלא היא הנקודה החמישית דלילות הנקרא כוללות טיק' דו"א אלא היא כלולה
 מכל הפרטיות ופכל העולמות. והרב ש"ס הביא נמי משרש' ומסוים דכן הוא האמת דיו"ב הוא חיקון לזו"ף דשנייה וז"ן דנקודה ד' וז"ן דנקודה ה' והארץ כזה
 וסו"ם ותאר פינך: (א) כהרש"ם וז"ל נלע"ד דלין ר"ל דשתיק נעשה חלקים מתש דזו"ה א"ל דאל מלל רחמיס וליך הוא דין ואין חלקים פמדי ועוד דכסו"א
 טלה במקום פתיק. פתיק פלה במקום ע"כ דא"ק כוזכר לעיל כי ושיין דקך ע"ד ע"כ דרוש טעודה שמרית דשבת ושיין בלורך נה"ה כהקדמת רחומת הנזכר (י)
 (ז) עד לת א' שמסוד השיי טייך ללך

העיקרית כדי שחשטער ותקשט ע"י אימא עילאה כנו' ולכן
 היא העולה בתחילה עד כתר דאימא והוא נשאר למטה ואינו
 עולה עד הפלת המנחה ואז בתפלת המנחה עולים ז"א ולאה עד
 ראש התבונ' ובחזרה עולים עד החזה דבינה עליונה ובתפלת
 הנעיל' עולים עד ראש הבינה לפי שאינו כמו רחל שעלת' תחיל'
 נדעת הבינה כי אכל ז"א לעולם עול' כשיעור מדתו ושיעור
 קומ' שלו ועתה כבר ז"א ולאה ורחל שלטום שיש כי עלו עד
 הכתר דבינה (ז) ובחזרת הנעילה עולים שלטום ז"א ורחל ולאה
 עם אימא עילאה בדיקא דא"א:

וזה מה שנהגו לומר אחר תפלת הנעילה ז"פ ה' הוא האלהים
 והש"ן אומר פ"א והקבל עוניס אחריו וכן עד ז"פ ואש"ס
 שאנו כופלים בכל פעם ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים לפ"א
 תחשב כמ"ש. והענין הוא כי הנה שמעתי ממורי ז"ל כי ה' הוא
 בעתיקא והאלהים כו"א כנו' באדרת נשא. גם שמעתי ממנו כי
 יהיה כו"א והאלהים בטוק' ונלע"ד שישייכו ב' הדרכים האלו עם
 מה שנתבאר אח"כ בענין ביאור כונת ה' הוא האלהים וממלא
 כי ה' הוא האלהים הנאמר בתחילה הוא כנגד ז"א הנק' הויה
 פעל' עד מקום נוקב' הנקב' אלהים בערך ז"א ואח"כ טופלים
 פעם ב' ה' הוא האלהים כנגד עתיקא קדישא הנקב' ה' אשר
 עתה נעשה אלהים (ח) ע"י עליית ז"א והרין נוקבין דליה ואימ'
 עילאה שם בעתיקא כי כלס נקב' אלהים (ג) כדודע וממלא כי
 חמפי' שאנו כופלין אותו בכל פעם עכ"ז לפעם א' יחשב וממלא
 כי י"ד פעמים ה' הוא האלהים אינס רק ז"פ בלבד:

ונחזור לבאר ענין ה' הוא האלהים כי הנה אלהים הוא נוק'
 ויהו"ה הוא דבורא והקטן תלה בגדול והלול אלהים
 הוא יהו"ה וא"כ למה אנו אומרים יהו"ה הוא האלהים. אבל הענין
 יובן עם הנ"ל כי הנה ביו"ב עלתה רחל עד חזרת המוסף בכתר
 דחיי' ואז ז"א הוא טפל אלי' כי הוא לא עלה כלל והיא עלתה
 כל המדרגות ההם ועתה אחר המנחה והנעילה אשר עלה ז"א
 עד מקום טוק' והשוו' אליה לכן אומרים ה' שהוא ז"א עלה עד
 מקום עליית נוקבא הנק' אלהים. ונלע"ד כי כפי זה היה ראוי
 לאמור אחר תפלת לחש דנעיל' ולא אחר החזר' ואפשר כי הטעם
 הוא שלא להפסיק בין הלחש והחזרה. גם יובן ע"ד הנלע"ד שכתבתי
 לעיל כי ב' כוונות נכללו כאן ענין זו"ן וענין ז"א ובעתיקא וכיון שאין
 עליית ז"א בעתיקא עד אחר החזרה לכן אומרים ה' הוא
 האלהים אחר חזרת העמידה:

ומעם אמירת ז"פ הוא כנגד הו' קלוות דא"ל אשר עלה ז"א למעל'
 מהס ועלה עד הבינה שהיא למעל' מו' תחמו' דאלילות:
דרוש ה' (ג) בענין החמימה שאנו מזכירין בתפלת הנעיל'
 וכו' יבבא' מאמר חו"ל ג' ספרים נפתח'
 בר"ה א' של לדיקום גמורים ואי של רשעים גמורים וא' של בינוני'
 והנה של בינונים נכחבים בר"ה ונחמין ביו"ב ולכן בר"ה
 אומרים כתבונו לחיים וכחוב לחיים טובים כו' זכר ונכבד בזיוס
 הביטויים בנעיל' אומרים חממו לחיים וחוּסם לחיים זכר ונחמ'
 לחיים כו' גם נבאר ענין ליל הו"ר אשר גם אז גידויים ונחמסם כי
 לכן נקרא ליל החוּסם כמ"ש הרמב"ן ז"ל על פסוק סר ללס
 מעליהם כו' וממלא כפ"ו כי ב' זמנים הם שבהם האדם נידון בר"ה
 ובנעילת יו"ב ובליל הו"ר. ואמנם בר"ה נכחבים ובנעילת יו"ב
 נחמין ובליל הו"ר נחמין פעם ב'. אבל הענין הוא דע כי בכל
 זמן שהגבו' מתעוררין הוא זמן דין ואז נידון העולם והנה בר"ה
 שהוא התחלת נסירת הדינין מאחורי דו"א וזמנין לטוק' כג"ל לכן
 אז זמן שליטת הדינין והגבו' ולכן נקרא יוס א' דינא קשי' כדאית'
 בפ' פנחס ואז לדיקום גמורים דוקא הם נחמסם לחיים בר"ה
 ולא הביטויים לפי שהוא דיני קשיא ובנעילת יו"ב אשר נעשית
 בחי' היסוד של רחל נוק' דו"א עם הכלי של הה"ג לכן גם הוא
 זמן דין ולא קשה ולכן הביטויים נחמסם בו לחיים. ובליל הו"ר
 אשר אז נכנסים ה"ג לפוך הכלי שלהם הנעשה ביו"ב בנעילה
 כנו' לכן נחמסם בו העולם חות' ב' כמ"ש והרי נת' עניינם דרך
 כללות. ונחזור לבארם דרך פרט הנה ג' חותמות הם חוּסם לאה
 בר"ה וחוּסם בתוך חוּסם דרחל בנעילה והו"ר. והענין יובן כמ"ש
 למעלה כי מיום ר"ה עד יו"ב נכשרין יוד אחוריים דרחל אבל דלאה
 נכשרה כולה ביום א' דר"ה ולכן כל הזווגים שיש מר"ה ועד ח'
 הכלה

הוא כי להיות כי הארה זו היא מנהיג דאימא עילאה וטעד שאין החיטוב נחזרים בג"ד מבינה ועלילא ולכן הארה זו איננה ביסוד שבה נעשה חוהם (דאימא) השומר את החיטובים לכנסם שם. אמר הכותב פקח עיניך בענין החוהם הוא והלג"ד בזה הוא כי כמו שנבאר שאין ד"א יכול לקבל את הנפש והרוח והנשמה שבו הנק' אורות ועלמות בלא כלים כי עשר ספירות הם הכלים והנוף וכתובים מתפשטים האורות שהם שם נר"ן והם נקראים בשם מוחין דעיבור וייקום ונדלות כי הנפש נכנסת בזמן העיבור והרוח בזמן היקום והנשמה אחר היותו גדול ואיש בן י"ג שנה ויוס א' וכמו שאינו יכול לקבל אורותיו הגו' עד שכתחילה יתלבשו תוך הכלים דנהי' דאימא ואח"כ נכנסים תוך ג' ספירות ראשו' ד"א שהם חב"ד שלו בנחי' כלים והם נק' תלת חללי גולגלתא ומלא' כי המוחין הם אורות ולא כלים בין בעיבור בין ביניקה בין בנדלות. והנה הכלים בלא ד"א דאימא הם ארוכים ומתפשטים בנ' הקוים ד"א, חב"ד כלי היסוד דאימא הוא קור' ואיש מניע רק עד החוהם ד"א וכשאח"כ מתגלים אורות החסדים למטה מהחיה ומכרת הוא שאין נשמה בלא נוף ואין אור בלי כלי ולכן אעפ"י שהכלי עצמו אינו יורד למטה עכ"ל נמשכת הארתו למטה להביש את אורות החסדים. וכן כללות החסדים שביסוד ד"א ושבת' שבו אינם בלתי לבוש אלה ע"י הארה הנמשכת מן הכלים של אימא כנ"ו וכלי ספק כי הארה זו היא א"ו בנחי' חוהם שבכלים שלה והיא יורדת להביש את אורות היסוד ומלכות ד"א וחיטובות הכלי הזה והיא שהיא נדוע מן הכלים העליונים ולכן נקרא בנחי' חוהם בעלמא. והנה כך בטוק' ד"א כי האורות שבה הם גבו' והכלים שבה הם י"ם עלמן ואינה יכולה לקבל אורותיה עד שיתלבשו תחילה בכלים החיטובים הנק' אחריים דנהי' ד"א ואח"כ מתלבשו בכלים שלה והיו ענין הנסירה כנ"ל. והנה ביסוד ומלכות שבה לא הניע המשכת הכלים דנהי' ד"א כנ"ל ולכן כדי שלא ישלשו בה החיטובי' באורות שבנ' ספי' האלו שהם גבו' לכן ירדו בנחי' חיטובות כלים דנהי' דאימא והלבישו ונכנסו תוך הכלים שלה עלמה והם נק' חוהם. ובה יובן כי החוהם דבר א' וסיסוד דבר א' ואין הכל א' ואם נרנה להרחיב הביאור יופר נוכל לומר כי גם הארת הכלים ד"א ירדו ביסוד ומלכות שבה וגם בתוך הכלי האלו ד"א יש החוהם הגו' שהיא כלים דאימא ואין נקרא חוהם רק הכלים דאימא כי הם המניעים את החיטובים לכנסם שם כנ"ו:

ג נוכל לומר כי בכל י"ם דניק הוא כך כי הם אורות שלה עלמה ומתלבשים בכלי דנהי' ד"א וכלים ד"א תוך כלים דנהי' ד"א וכלים ד"א תוך הכלים שלה עלמה כי א"א לשום בנחי' לקבל אור עליין אלא ע"י התלבשות כל אשר למעלה ממנו או בתוך או כי וההכרח ליה יובן מדרוש הא של סוכות כי שם נבאר בטוק' ד"א לוקחת גבו' ד"א וגבו' דאימא וחסדים פנימיים ומקופים ד"א וחסדים פנימיים ומקופים ד"א. וכלי ספק כי אלו מתלבשים אלו בתוך אלו ע"ד התלבשו מוחין דבאח' תוך מוחין דאימא ואח"כ מתלבשין ב"א והבן זה מאד. והנה זה הדרוש כולל הקדמו' רבות הטעויות אם בענין מוחין ד"א ואם בטוק' כנלע"ד:

והנה זהו ענין תפלת הנעילה דיו"כ אשר אמרו בנמי' שהוא עת נעילה שערי היכל. והענין יובן כמ"ש לעיל כי חוהם היסוד דרחל נעשה עתה בתפלת הנעילה כי כן לשון הנעילה מורה על בתי' הדלתות הסגורות פתח היסוד שלא יכנסו בו זרים ואלו הם הדלתות של שערי ההיכל הגו' בנמרצו כי היכל הוא רחל הנק' אדני שהוא בנימין' הי"ל והשערים שלה הם ביסוד שלה שמסם נכנסים ויואלים כל מיני השפעות והנשמות הנאללות משם והם ננעלות בשעה זו שהוא בנחי' החוהם סנו'. והטעם שאינם ננעלים עד זמן התפלה הזאת הו' הוא כי הפנה בכל המשך יו"כ נתקן בנין הנקבה רחל ע"י א"י בסוד ויבן ה' אלהי' את הללע כנודע והו' גבורו' שנתנת לה ג' אימא עילאה אינה נוהגת אוחס לה אלא ע"י ה' עיניים וה' תפלות כנ"ל ומלא' כי בסיוס ה' תפלות בתפלה הו' שאו היא סוף היום וסוף זמן הו' עיניים אז נשלמו להנתן בה ה"ג ונפתשו מחסד שבה עד הוד שבה כנודע ואז בתפלת הנעילה מתקבלות כללות הארת ספי' גבו'

הכלה הנקרא רחל היא נעולה והמעין שבה שהיא היסוד הממשך מ"ג הוא חוהם ע"י חוהם א' כדרך הכלה דאוגרת פתח' לבעלה לכל ישלש שם זר בה עד שחזונו בבעלה בעת ליל ח' עלתה כנ"ל. והנה החוהם הזה יתקן ביסוד שבה מן אימא עלמה מהי' שבה כמו שיבאר ולכן נקרא חוהם לכמה פעמים הא' הוא אוחיו' חוהם לרמוז כי הוא חוהם הקן וסיוס המל' ועד שם יכולים החיטובים להתאחו ומן החוהם הוא ולפנים אינם יכולים לכנס והב' הוא כי הוא אוחיות חוהם ר"ל כי אימא עילאה היא חוהם ד"א בעלה של רחל ומלא' כי היא חוהם ובה לרמוז כי חוהם זה נעשה בה מן נהי' דאימא הנק' חוהם שלה. והנה הוא לסיבה כנ"ל כי זהו ענין החוהם הנחתם באחיה מקום לשמרו שלא ינשו בו זרים. והב' הוא כי הוא אוחיות חוהם כי הוא ענין חוהם העיר העשויה לשמירה כדי שלא יכנסו בתוכו זרים. והב' הוא כי כמו שהחוהם אינו העיקר רק הטבעת שבו חוהמן על השערה אבל החיטה הנחתם והגרעם בשערה אינו דבר ממש רק דמות ותמונ' שטבעת כך היסוד והמלכות של הנקבה אינם כמו שאר הספיר' שבה לטעם הנ"ל כי הנה שאר ספירותיה יש להם על מה שיסמכו בנהי' ד"א חוהן מן היסוד והמלכות אשר בה אשר אינם רק הארה בעלמא וחוהם הנחתם בהם מן ספי' הא' כנודע כי היסוד נק' ר"ל לפי שבו מתקבלים כללות כל האורות העליונות ואינם הארו' בפני עלמא כי הנה ה"ג לבדם הם ומתפשטים בחסד עד הוד שבה וכללות חוהם הנחתם מן הארתם הוא הנתקן ביסוד וכעד' כנ"ל כי הוא מן הארת חוהם היסוד נחתם חוהם כי גרוע מן הא' וניתן במלכות שבה כי לך נקרא כל"ה כ"ל ה' כי בה מתקבל' כללות הארות עליונות שביסוד שבה. והנה בטעם ה' הוא יבאר מש"ל ד' דברים לריכיש חוהם בתוך חוהם וסימנם חב"ת ואין אנו בביאור ארכעתם זולתי ענין אוח' א' של חביות שהוא י"ן. והענין הוא כי ה"ג שביסוד שבה נקרא י"ן ולריכיש חוהם ע"ג חוהם לשומר מן החיטובי' כי אין החיטובי' נחזים אלא בנבו' לפי שהקל"ה הם שארי היין כנודע. והנה ב' החותמות הם אלו א' ביסוד שלה אשר הוא נעשה מהארת כללות האורות שבה קצוות הנוף והו' חוהם הפנימי ועליו יש חוהם יותר חיטובי והו' המלכו' שבה הנעשה מהארת כללות כל האורות שביסוד ומלא' כי חוהם הב' הארתו נרועה מהארת החוהם הא' כי ממנו נחתם. ובערך שיש מן האורות שבנוף אל חוהם היסוד כך יש מחוהם היסוד אל חוהם סמלכות שבה והרי זו דמיון הטבעת החוהם לרמוז ע"ג השערה וחורה שבה להיות כדמיון הטבעת וכלי ספק כי חוהם השערה הוא תולדות הטבעת והוא נרוע מאד ממנו. ואח"כ טהנים דיו שחורה על החוהם הנחתם בשערה עלמה ובה אחתים חוהם ב' ע"ג הקלף והיירי ומלא' כי חוהם היירי היא תולדת חוהם השע' ודבר זה נאמר בהקדמה החיטובים בענין שיעו' ד' עלומי' אכ"ע בענין מראות יחזקאל. ודע כי חוהם היסוד נקרא ליון א' וחיות המל' נק' ירושלם כנודע כי היסוד נק' נקו' ליון שהוא יותר חמי' מירושלם שהוא דין כנ"ו בס"ה וי"ם חוהם בת ליון סרידי כנחל דמשה כו' ועל חומתך ירושלם הפקדתי שומרים כו' כנ"ל כי חוהם הם אוחיו' חוהם ומלא' כי יש חוהם ליון וחומת ירושלם והם סוד חוהם בתוך חוהם הגו' בדברי רז"ל. והטעם הששי יבאר לך כמה שנבאר לך ענין החותמות האלו מה ענינם ומהיכן נמשכין:

הנה נודע כי המוחין ד"א הם בחינת אורות בלבד והם מתלבשין תוך הכלי של נהי' דאימא כי האורות של נהי' דאימא עלו למעלה כנ"ו בסוד פטוק' אדם כי ימות באהל ואר"ל אין הסורה מתקיימת אלא במי שממיה עלמו עליה. ואח"כ נכנסין נהי' דאימא תוך הכלים דחב"ד ד"א הנקרא תלת חללי גולגלתא והנה אימא נק' אהי"ה וכל הספירה מי' ספירות יש בה שם אהי"ה וג' אהי"ה אשר בג' ספי' קו ימין שבה שהם חח"ן הם במילוי וידין העול' קס"א ושל קו שמאל שבה שם בג"ס הם במילוי אלפין העולה יקמ"ג ושל קו אמצע שהם דת"י הם בהי"ן העולה קכ"א ומלא' כי בנהי' שלה יש ג' אהי"ה דיודין ואלפין ודהי"ן וממש' הארה מן ג' אהי"ה האלו ביסוד דרחל ונעשה בה בנחי' החוהם הגו' כי הנה ג' שמות אהי"ה הגו' במילוי וידין אלפין וההי"ן הם בגי' חוהם ג' והרי נבאר טעם ו' למה נקרא חוהם והענין

הצורות ובאיורים תך סירובו על מקום שהיה עתיק אשר עלה עם ז"ל נקרא על שמו אלקים ומלא' נעשה אוחו מקום אלקים וטעם: (ב) פי' ז"ל כנודע לט"ל אהא נזכר כנ"מ שדינין מתערין מינה. ולמה ג"כ נקרא אלקים שהיא באחוריים דאימא כנודע כ"מ ובע"ה בל"ו פ"א ורחל נקרא ג"כ אלקים כנודע כ"מ מלך אלקים של גוים ומלכותו ככל תפלה: (ג) פ"ח ופי' דשער יו"כ: (ד) כח הרכ ש"ס ונלמד' לפרש כינת רבינו והוא דלוחה נסירה שאר"ה עד ערב יו"כ פיה בנחי' החיטובות אבל פתח ביה"כ הוא בנחי' הפנימיות שהיא הנשמות ויש בו ענין ונסירה דכחי' הפנימיות דנקודת ד' מלבד הכנין הנסירה וזונו בנחי' נקד"ה הו' אשר לר"ך ל"ה כ"ב פי' בנחי' יחד בנחי' החיטובי' ובנחי' הפנימיות: (ה) א"ס עוד מלא' כזוב להרכ ז"ל פסם כנון סמוך עם האמור ואמרו להעתיקו סה ז"ל וסה ל"ו: (ו) א"ס כוונת נקודת ליון הוא היסוד שבי והוא ו' היות פשוטות כמנין ליון והוא קל"ו וממנין יוסף וירושלם חסד יוד כמנין חוהם וממנין שופר וסם נגזרות ופי' ש' פ"ו ר' והוא אלקים דיודין ש' אלקים ששש פ"ו אלקים כרכוס ר': (ז) א"ס ע"ה: (ח) פי' תוך תוך ככל פליטה ס')

(*) עד אה' ח' שפסוד ספי' ע"ד לסוף

נב' שבה קאזיחה ונמשכו ביסוד שלה ח' ע"ד הגו' ביסוד דו"ח
 וזו כדי שלא יתאחו החיטאים באותם הגו' שביסוד שלה נחמה
 בה החוטה בג"ל שהוא הכלי שבו מתקבלים מ"ז שלה שהם אלו
 הגו' הגו' כדי להגלל מפחד החיט' הגו' ;

ובזה יתבאר מעט למה זמן שדעים העולם ע"י חמימה היא
 בעת הזאת כי הגה עתה נגמרה להכנס בה כל חשלות
 הגו' הגו' והנה הגו' הם הדינים שדעים את העולם בעת
 הגבורה שלהם. עוד פעם ב' צבחי' החוטה כנו' כי הגה עתה
 נ"חמים ונגעלים שעריה שלא יכנסו בה החיטוי' וכיון שהחיטויים
 רואים עושה אחיזתם בה הם מחשוררים להתגבר ע"י היותם
 מקשרגי' על התחתונים ממעשיהם הרעים כדי שיע' כן יוכלו להתאחו
 כטורע ולכן אז הוא שעת נמר הדין של התחתונים ובו נחממים
 הן לטוב הן לרע בעת שנחמם בס החוטה הגו' ואז יתק' לחיטוי' רשות
 לטוב על לחיט' שנחמיטו מיתה וכיוצא בזה משאר
 השוגגים וזוהי הם מתרעם ואינם נאחזים עוד כלל בגבורת
 שביסוד הגו' כי כבר נחמם. **ושזה** כי כבר עמדו בדין כל ב"ח
 ע"י קשרוג' ונגמ' הדין כפי המשפט וזוהי א"ן עוד להם אחיזה
 כלל. עוד פעם ג' צבחי' החוטה עמו' כי הגה החוטה הנה נמשך
 מאימא כנו' וגודע כי כללות אימא הם דינין כי דינין מהעריץ
 מינה והיא נק' גבורה עלילה ופטרט נה"י שבה שהם יותר דינין
 אם לביהמה ג"ח שבה ואם להיותה כבוד ירכין דינין לבר מגופא
 כנודע/נוסף על הכל כי אין החוטה הנה נעשה אלא מן הכלים
 והלבושים החיטויים של נה"י דאימא שהם יותר צחי' דן/ונמלא כי
 צחי' חוטה זה הוא דינין ולכן בעת חתימת חוטה זה ביסוד שבה
 כדון העולם ונחמם כנו' ח. **ואת"ל** והרי בכל יום ויום מתקנת
 צניח רחל בעת התפלה ומוכרח הוא שכל עת תיקונה יתקן בה
 צחי' חוטה זה וא"כ למה אין העולם נידון בכל יום ויום בכל
 שעת נמינת החוטה הוא. **והתשובה** היא כי אז נעשה החוטה
 שבה ע"י ז"א ולכן אין כח בחוטה שהוא לדון את כל העולם
 ועוד כי אין כח בחוטה שהוא לדמות אחיזה החיטויים אבל עתה
 ביה"כ שנתפשה החוטה הנה ע"י אית' עלמה כנו' לכן יש בחוטה
 הנה יכולה וכה לדמות את החיטוי' ואז היא דנה את העולם.
ונמלא כי צ"ה שלא נעשה אלא חוטה לאה לא נחמם' אז אבל
 נחמם וילת הכדיקים גמורים שיש להם כח ליכנס ולהחמם לאלתר
 וזה ע"י חוטה לאה אבל זה החוטה של יוה"כ הוא ברחל ולא
 עוד אלא שהוא ביסוד שבה שהוא חוטה משונת ופנימי ועליון
 יותר מחוטה המלכות שבה לכן נחממים עתה כל העולם כולו
 ועיקר גזירת האדם כן לטוב הן למוטב הכל נחמם בחוטה זה ואחמם
 כליל כו"ר שאז נחמם חוטה החיטין במל' שבה גם אז הוא זמן
 הדון שהעולם נידון אז אבל התכלית הוא ענין מסיבת הטיקסיס
לבר כס' בס"ה וכמל' צע"ה :

כאותם הטהי' לעשות ג' נענועים בהולכה ונ' נענועים בהוא' א'
 א' ומוליכין הלולב מעט מעט ג"פ בהולכה א' וכן בהובאה :
גם תוהר שלעולם תקח הלולב ותנעמו דרך גדילתו שהוא שרשו
 למטה וראשו כלפי מעלה אפי' בעת שתנעם נגד מטה
 שלא כאותם הטהי'ס אז לכוף ראש הלולב כלפי מטה והשורש
 בדיקה כלפי מעלה אבל תניח הלולב כמו שהוא ראשו למעלה
 וסופו למטה אלא שתשפיל ידך יותר למטה ממקומו' ושם תנעמו'
 הלולב ג"פ ראשו למעל' וסופו למט'. והפעם יוכן צחי' כדושי'ע
 של הלולב שכונת הנענועים היא להמשיך הארת הדעת למטה
 והריק כלם הם בדעת ד' וממלא' כי אפילו כנענוע של מטה של
 הדעת הגה הוא למעל' מראש הלולב שהוא למט' בנוסף דו"ח
 כמ"ש במקומו גם סדר הנענועים הם כז"ק ע"ד ו' ירופי יוה'
 הגו' צסי' וגם נוכר-צס"ה צפ' ויקרא כר"מ נד' י"ו ע"א והנה
 סס כסדר הו"ק ממש דו"ח שהם מג' נה"ו ולכן נענוע הא' הוא לגד
 דרום כנגד החסד ואח"כ נענוע הב' הוא לגד לפון שהוא צבנו' והג'
 כמזרח שהיא צחי' ורה' מעל' ומהם שיהם שחקים נלח
 והוד זה על גב זה וכו' הוא במערב שהוא היסוד שפלו' אמרו
 שכתב במערכ. גם סדר ה"ק אלו נוכרו בס"ה סך מספר הפעמים
 של נטילת לולב הם פעם א' בעת הכרעה ואח"כ ד"פ אחרות
 באמצע סדר ההלל והם כבודו לה' כי טוב הא' פ"א ובאזה ה'
 הושיעה נא כשל צ"פ ובסודו לה' כי טוב האחרון פעם א'. והנה
 טוב הוא שאחר שלוח השחר שהוא כבר יוס קודם שתתפלל
 הפול הלולב בחוק הסוכה ותברך עליו ואח"כ הדר' נענועי'
 של הלל יהיו בבית הכנסת ומה טוב היה אם היית מתפלל בסוכ'
 כדי שתתפלל ותמול הלולב ובצרכו נעשה הראו' אליו שהוא
 אחר תפלת שחכתי קודם ההלל :

וענין הד' נענועים שבחוק קריאת ההלל הגו' לריך שיטין
 בכל פעם כנגד הויה"א בצינור' אחר הכותב טייס
 נלע"ד שהם סוד ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן גם בענין ההלל לריך לנפול
 כל הפסוקים ב"פ מן פסוק אורך כי ענינו' כו' ע"פ ההלל שכו'
 פסוק הודו לה' כי טוב האחרון ונפ' הפסוקים שלאחר אנה ה'
 הגליהם נא ברוך הבא כו' אל ה' כו' אלי אלהי ואורך כו' הודו
 כו' כל א' מהם תכפלו ב"פ ט :

מנהג ליל הו"ר והנה לקמן בע"ה נבאר ענין החוטה הנעשה
 בליל זו ולכן לריך להיות נעור כל הליל' הזה יפן כי
 זו נדושים כל הגבראים כנו"ל וזה הסדר שפעם. הגו' צחי' הליל'
 הוא תקרא ספר ואלה הדברים כולו ע"פ פירוש חזקת
 וזה הספר נקרא משנה תורה כנודע ואם תשלים קריאתו קודם
 שיהי' מני' הלילה תפסוק בתורה ובסמרי קבלה אם תרנה ולא
 בדבר אחר ועיקר הדין הוא נידון בחצי' הא' של הלילה כמ"ש
 לקמן ב"ה ולכן אחר חזות לילה הוא שיוצאים לראות לל שלהם
 בליל' כי כבר נגמר הדין וזהו פעם אותם שנהיגים לומר פליחו'
 כליל הו"ר אחר חזות קרוב לאשמורת בבוקר. האמנם אסור לומר
 ויעבור וי"ג מרות או פליחות אשר הם כיוצא בזה אלא יאמר
 רחמנא אדבר לן קיימיה כו' אלהינו שבשמים כו' דעני' לפני' כו'
 ה' הוא האלהים כו' ה' מלך כו' עשה למטן שמך וכיוצא באלו
 יכול לומר. גם ביום הו"ר בחפלת שחרי' יאמר ע"ד הגו' חזון מן
 י"ג מרות של ויעבור וכיוצא בזה כו' :

צ"ל שמתח תורה אסור בתשמיש המטה לפי שאין טוק' דו"ח
 רחל מזדוונת עמו עד תפלת מוסף של היום ואעפ"י ששאר
 הימים שבין ר"ה לח' עלרת מותרים ו' בתשמיש המיטה הפעם
 הוא כמ"ש כי בכל אלו הימים יש זווג עליון של ישראל או יעקב
 עם לאה אבל עתה ביום ח' עלרת לא יש זווג אלא כרחל
 לבדה והנה אין זווג שלה אלא בחפלת מוסף כנו' :

דרורה וביאורים : וסלייה דו"ן דנקודה הה' הנקרא טוקבא רחל הכללי דללות אילנות יש תפחת מוחין ממש וכינון ונסירה וזווג וזהו סוד
 לקחת הגו' בכל תפלה גבורה ח' ר"ל תפחת המוחין ממש. **צ"ל** גם' עולת חמיד דף ע"ד ס"ב ד"ל כל נהי' בליה אינם נגדלים אלא ע"י הגבורה דומת וז"א
 סודל ע"י החסדים ח"כ כשאינן חומרים טיהן לה הגו' ר"ל מוחין טלמים שלה אלא שיוון סבל גדולה אינה אלא ע"י הגבורה הם לבדה נוגרים והכן זה מפור'
 עכ"ל ובה' וכו' ח"כ ט"ה : ה' עין בהנהגות וביאורים בלות הקודם לזה : ג) פס"ה שער הלולב ס"ג וס"ה ו"ל הרב ט"ס מלאח' בגליון ס' בית מוסד
 מהר"ו ד' היה טוב ככל ערב ר"ה לשאת פדיון באופן זה כעבר ר"ה : ה' הסוגות שמירחו' ערב סוכות היה מחלק הקופה והכינות על הקופה של פדיון לא שהיה נגזר והשפס פדיון
 יאמרים ונעבר בוטות מחלק' וזהו שאמר בס' הסוגות שמירחו' ערב סוכות היה מחלק הקופה והכינות על הקופה של פדיון לא שהיה נגזר והשפס פדיון
 זה נמשך זה בחזקת טלמים שתי. מ"ס הטוונות מאיר בתיאורי טקבל מרבו' ר"י ויוללת וזה"ה : ג) הרב ט"ס הביהם שלא בזמן הקפה : ד) פי' נאמרים בדעת שדעת
 היא נשמת ו"ק. ט"ה : ה' ח"ה קשיא לי עינא שחרי בס' התיקונים נדמ"ה ע"כ שירה ל' בתקוני' כ' כיוז ו"ל אינן נענועין ד' ומכן דסקיין ע"כ וחיטין מ"י
 נענועין כנו"י לולב ה"י ח"י חרין זמנין כבודו לה' חתיל' ובאף ח"י באלה ה' הושיענא ע"כ כו' וגם הובא זה הלשון בכמה מקומות אחר' בס' הוהר' וגם
 בס"ה כפ' עתה נ"ח דף רכ"ו ע"א שורה ג' ו"ל ונענועין דהלל אינן משאפין כנענועין נעילת לולב דנברי הרב ז"ל והוא כי הר' נספ' ע"מ שיאמר הכרי' לבדו תתי'
 לולב הרי ע"כ כו' והרב ולה"ה כתב שהם ד' וולת נענוע של הכרי' ונ"ס. ונלמ"ד כדי ליטב דברי הרב ז"ל וכן הוא ח"י כאלה ח"י כבודו חתיל' ובין ח"י דגש'י
 קודם שיחמלל ואח"כ יפ' הדר' כנענועין יחד כהלל ואז לריך לכות כל הע"כ כהלל. וכמ"ה ובתיק' אמרו בזמן שהוא מתפלל בסוכ' כמ"ה ונמרך בעת קריאת
 ההלל וזו יסתיק הדר' הנענועין שאז שייך שירוד בניהם כלל ולא אין לריך לנאח' ה' הושיענא כ"ס כנלמ"ד וכן הלשון מסייע כמ"ה והנענועין דהלל אינן
 משאפין כנענועין נעילת לולב הרי עתה מןפתיס וז"ל כנלמ"ד : ו) עיין חו"מ דקמ"ז ע"כ שיטה י"ג :

סדר העליות של יום הכיפורים - לשיטת אור הלבנה*

זו"ן דנקודה ⑤						ז"א ולאה דנקודה ④				דנקו ③		סדר עליות זו"ן:				
										דיקנא		א"א	פרצוף ה'			
					⑤				④		③	שה"כ כתר	אור"ה חז"ב חו"ג 1,2,3	דרוש הדעת (נה"ש ז' ע"ד) עו"נ או"נ נר"ן דנשמה		
				⑤					④			חז"ב ב' עטרין 4,5	או"א	נשמה ורוח דרוח	אימא	פרצוף ד'
			⑤						④			דעת תחתון 6	ישסו"ת	נפש דרוח	עילאה	חכמה
		⑤							④			חג"ת נה"י (חזה)	ז"א	נר"ן דנפש		
	⑤								④			מלכות	נוק'			
⑤						④						ג"ר	תבונה		פרצוף ג' בינה	
קדושת היום		ערבית	לחש חזרה שחרית	לחש חזרה מוסף	חזרה נעילה	לחש חזרה מנחה	לחש חזרה נעילה	לחש חזרה נעילה	חזרה נעילה	סדר התפילות:						

מקורות והערות: שעה"כ דף ק"ב סע"ב, ובהגוב"י אות י"א. בא"ל ח"ד דף ס"ג - ס"ו.

אור הלבנה דף רכ"ט (מקור השיטה). עי' שיטת הש"ש בפת"ע דף צ"ט ע"ג-ד (מובא גם בסידור דף א'), עי' גם הגהה בסידור דף י"ז ע"א. אוצרות חיים דף מ' ע"ד אות א'.

שערי רחמים ח"ב דף ע"ה אות שי"ח (מקור השיטה). ח"א דף מ"ט אות רכ"ג (מביא את התו"ח).

תו"ח דף קכ"א ע"ב (אימא עילאה, בחזרת הנעילה, הכוונה נקודה ③. והעולים הם זו"ן דנקודה שלישית). [שע"ר ח"א ש' רכ"ג (מביא תו"ח), ח"ב ש' שי"ח]. זמרת הארץ דף כ"ב ע"א (בכל התפילות יש לכיין רק בפנימיות דפנימיות).

בכל יום כיפור אין לכיין בשמות מוחין.

* וראה בסידור הנדפס [חלק ח' דף א' ע"א] שיטה שונה עפ"י הש"ש. ועיקר ההבדל שביניהם הוא לגבי חזרת שחרית שנתקן בה הדעת, שלפי הש"ש דעת זו היא אריא וישסו"ת [ולא רק ישסו"ת]. וכן בלחש דמוסף שנתקן בה חז"ב, לפי הש"ש חז"ב אלו הם שרשי המוחין שבכתר [ולא או"א עילאין]. וכן בחזרת מוסף שנתקן בו הכתר שאלבא דש"ש הכונה על שורש הד' מוחין שבכתר, ולא על ד' מוחין שבכתר. (עי' נה"ש דף ז' ע"ד לגבי הסדר ע"פ דרוש הדעת, נר"ן דנר"ן). וכן יש הבדל ביניהם בענין חזרת נעילה, שלפי אור הלבנה יש תיקון גם לנקודה שלישית, אבל לש"ש התיקון הוא רק לנקודה רביעית וחמישית.

חלק שמיני

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org **כונת קיש ביוה"כ**

ע"י חיים תשס"ח

הקדמה זאת היא מסידור כ"י הרב שמן ששון זלה"ה

שמע יכוין לזכר בירורי רפ"ח עם כלים דרפ"ח דז"מ דז"ק די"ס די"ז
פרנ"ו דאו"פ דח"ח דכח"ב דמל' דצינה. עילאה דזו"ן:

ביום דכח"ב דה"פ צינה ע"י דזו"ן דנקודה ה'. ודכח"ב דצינה דזו"ן דנקודה
ד'. וכח"ב דה"פ צינה ע"י דזו"ן דנקודה ד'. וכח"ב דכח"ב דזו"ן ודכל פרט
כדי להעלות' כולם לדיקנא מהיכל אהבה חסד דברי' ולחזרם צסס צ"ן:

ישראל (בלילה) יכוין שכזר היה בקדושת היום ג"ד ח' דיססו"ת. ועמה
יכוין להמשי' חג"ת ונה"י דמל' דח"י ע"י עם המו' ונרנח"י לחג"ת
ונה"י דמל' דצי' ע"י דזו"ן:

ביום להמשיך חג"ת ונה"י דה"פ ח"י ע"י לחג"ת ונה"י דזו"ן דנקודה ה'.
וחג"ת ונה"י דיססו"ת דכח"י נקו' ד' לזו"ן. וחג"ת ונה"י דה"פ צינה
ע"י דנקו' ד'. לזו"ן דנקו' ד'. וחג"ת ונה"י דפתר שפיא דיקנא דח"א לחג"ת
ונה"י דפתר דזו"ן:

אחד צטרבית ו"ק דג"ד דכח"ב דמל' דח"י ע"י. לחכ"ד וחג"ת דמל' דצי'
דזו"ן:

ביום ו"ק דכח"ב דה"פ ח"י ע"י. לחכ"ד וחג"ת דש"פ דזו"ן דנקו' ה'. ו"ק
דכח"ב דיססו"ת דכח"י נקו' ד'. לחכ"ד וחג"ת דזו"ן דנקו' ד'. ו"ק
דכח"ב דה"פ ח"י עילאה. לחכ"ד וחג"ת דזו"ן דנקו' ד'. ו"ק דכח"ב דנה"י דפתר
ח"א. לחכ"ד וחג"ת דכח"ב דזו"ן דכל הבחינות עכ"ל.

ח"ה ס' עלייה חפילת יוה"ך כמ"ס צסטר הכוונות דרוש ד' עם חוספת מסרס"ס
זלה"ה ועיין ח"י דקכ"א ע"ב:

ערבית להעלות לנוק' דז"א הפללית. שפיא נקודה ה' מחמש נקודות הפללות
האזילות ונקראת בכללות נוק' דז"א חמנס יש בה כל פרלופי
האזילות כשאר כל נקודה מחמש נקודות הכוללות כמבואר חללינו בהקדמת
רחובות הגהר יע"ס:

ועל ידי **ערבית** עולה זאת הנקודה היא הנוק' למלכות דאימח עילאה
שהיא מלכות דאו"א עילאין שכל שחל דאריך כמבואר
בהקדמה הנו':

שחרית בלחש עולה לנה"י וחג"ת דאימה עילאה הנו"ל שהם בחינת זו"ן
והם נקראים נפש צטרך כללות פרלופ ח"ימה הגז"ל:

חזרה להעלותה לרעת דאימה הנו' שהם שני עטרין ורעת הכולל. והם נקראי'
חבא ואימה ויססו"ת ונק' רוח כפי דרושי הרעת עי"ס:

סידור תפלה להרש"ש

מוסח להעלותה לחו"ב דאימה עילאה הגו' יהס נקראים עסיק ונוק' ואריך ונוק' :

חזרה להעלותה לכפר דאימה עילאה הגו' שהוא שורש ארבע מוחין דכפר :

מנחה בלחש להעלות ז"א ונוק' הנק' לאה והוא נקודה הרביעית מחמש נקודות הכוללות להעלותם לראש הסוכה שהם יסו"ח שכלד שמאל דאריך :

חזרה להעלותם לנה"י ומג"ח ודעת דאימה עילאה הגו' שהוא לדעת דשני עטרין :

נעילה להעלותם לכחצ"ד דאימה עילאה הגו' :

חזרה להעלות ז"א ונוק' הנקראת לאה והוא נקודה סד' עם אימה עילאה הגו' ל ועם נקו' ה' הגו' ל לדיקנא דא"א :

שם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהדונהי) בדחילו ורחימו (יאההויה) ורחימו ודחילו (איחהויה) ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל חנה אנחנו באים להתפלל תפלת ערבית של יוה"כ שתקן יעקב אבינו עליו השלום עם כל המצות הכלולות בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו : ויהי גועם וכו'.

יכוין באומרו שבת הקדוש הזה בלשון תרגום להכניע הקלי' ולצרר מתוכו אה י"א מיני קדוש' שנשארו בהם מז"מ ז"ן שהם י"ך, ולחברם לאוסיות י"ך, שהם או"א :

קדיש דקודם דיוצר

יתגדר יכוין להמשיך אלם דנ"ר דנרנח"י דרוח דמוחין דיניקה דאימא.

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

לפרטוף נה"י ומג"ח דחג"ס דו"ק (שהם יעו"ר הנק' ו"ק) דז"א דיצירה דאלילות דאלילות ודיצירה והארת סמו' לנוק'

ויסקדש

(* ח"ה עיין בס' זמרת הארץ בדכ"ב ע"א ז"ל המנהג שכל תפלות דיוה"כ ערבית ושחרית לחש וחזרה ומוסף לו"ח ומנחה לג"ח ונעילה לו"ח בכולן אין לכוין בסס רק בפנימיות דפנימיות דוקא ובכל הקדשים נרנח"י דוקא כמו בשבת

סידור תפלה לדרש"ש

ב

יכוין להמשיך ללס דכ"ר דגרכח"י דרוח דמוחין דיניקס דלכח **ויתקדש**

אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לפ"ר נה"י וחג"ס דחג"ס דז"א (שהס א"א ונוק' וישסו"ס הנק' ז"א) דסיכל ק"ק דבריאה דז"א דאלילוס דאלילוס ודבריאה

יכוין להמשיך ללס דנפש דמוחין דעיבור דאימא **שמיה**

אֱלֹהֵי
יְהוָה

אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לפ"ר נה"י דו"ק (שהס ישו"ר הנק' ו"ק) דז"א דילירס דלז"י דילירס דכח

גם לכוין בכריעות וזקיפות להמשיך המוחין לז"א וכן במודים תחילה וסוף דמו"ג ולכוין בהמבדק את שמו בזיוג כמו בחול כל ספי' בפרטות שלה זיווג דישו"ר וזכחר דנעילה לזיווג זו"ן הגדולים היינו נקו' רביעית עם כללות נקו' ה' שהיא הטולה ביוה"כ עד המנחה ע"ש וכן סדרנו ע"ד הנז' א"א מהרי"ט נ"י וסלעיר אליעזר ידיד הלוי.

סידור תפלה לדרש"ש

נט

(בנטיילת) יוה"כ יכוין להמשיך מן נכ"י דא' קס"א קמ"ג קנ"א מלובסים באורות
דנכ"י דז"א ליסוד דנוק' דרחל. ולהמשיך בתוכם כללות ה"ג ממלפך שנתפסמו
בס"ק ולחתמם בג' אהיה הנז' המולם חיתם והם כלי דמ"ן שהם המלפך
אלף הי יוד הי אלף תא יוד הא אלף תח יוד חה (מנצפך)

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא ויכוין בשילוב אהיה הויב.

איהיהויה

גם יכוין לחבר ז"א עם לאס ויכוין בשילוב אלסים והויב.

אילהויהם

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל ויכוין בשילוב אדני והויב.

אידהגויה

המברך את עמו ישראל בשלום

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי ח' מיוורטי
אלה למד אלף למד ש"פ גי' מלבוש

ויו

יאהדונהי להלביש בזהן ז'ו"ן ועולמות צי"ט ונר"ן שלו

צריאה דצי"ט ילרה דצי"ט עשייה דצי"ט

אל שדי אל יהוה אל אדני

אלה למד אלה למד

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

א יאהדונהי ס"ת דז"א וכתר דנוק'

מ יאהדונהי יסוד דז"א ודעת דנוק'

ז יאהדונהי אור שבין נו"ס דז"א וגופא דנוק'.

נוק'

ז"א

יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא

(במזרה דשמרית אומרים יהיו לרלון וכו' כאן ואח"כ אבינו מלכנו וכו')

אָנָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֶּי אָבוֹתֵינוּ תָּבֵא

לְפָנֶיהָ תִּפְדָּתֵנוּ וְעַל תִּתְעַלָּם מִלְּפָנֶינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ

שאין

יְהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ אֶל־הֵינֹנוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן מִיְעָדֵי קִדְשֶׁךָ
וַיִּשְׂמְחוּ בְךָ כָּל יִשְׂרָאֵל מִקִּדְשֵׁי שְׁמֶךָ :
כְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ הָאֵלֶּף הָהָא יוֹד הָהָא
מִקִּדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים :

דלה וכו' כנז"ל כס' ליל פסח עד סוף כל העמידה ובחזרה מוסף או'

כִּתְּרֵנוּ יְהוָה יִתְּנֵנוּ לְךָ יְהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ מִקְּאֲבִים
הַמְזִינֵי מֵעֲלֶיךָ או"א כ"ל שְׁעוּלִים זוּיָן כִּכְתֵר דְאו"א עִם
עֵמֶךָ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מִטָּה. ע"י הלדיקים יחד פָּקָם
קִדְשָׁה לְךָ יִשְׂשֵׁשׁוּ כְּדַבֵּר הַאֲמוּר עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא
זֶה אֵל וְזֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ
צְבָאוֹת מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: כְּבוֹדוֹ מְלֹא עוֹלָם
וּמִשְׁרָתוֹ שׁוֹאֲלִים אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ :
לְעַמְתָּם מִשְׁבָּחִים וְאוֹמְרִים כְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה
יֵהוָה יִתְּנֵנוּ מִמְּקוֹמוֹ: מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפְּן בְּרַחֲמָיו לְעַמּוֹ
הַמִּיְחָדִים שְׁמוֹ עֶרְבֵי וְבִקְרָב כָּל יוֹם תָּמִיד אוֹמְרִים
פְּעָמִים בְּאַהֲבָה יְכוּיִן לְזוּוג פֶּר' הַכֹּתֵר הַכְּלָלִי דְזוּיָן סִכְכָּר נִשְׁלַם סִיקוּמוֹ
בְּלִימוּד לִיל שְׁבוּעוֹת בְּחַח' וּמְחִיבָת בְּחֶסֶד דְּלַחַט וּמְחִיבָת דְּמוֹסָף צְפָנִים שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ אֶל־הֵינֹנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ יֵהוָה יִתְּנֵנוּ
אַחַד: יְכוּיִן לְמַסּוֹר עַל־מֹו עַק"ה וְלִקְבֵּל עֲלֵיו דְּמַצִּיֵּת

ולהעלות כר"ן שלו למ"ן לזו"ן ולזווג זו"ן והיא מעלה מ"ן ה"ג דב"ן והוא משפיע
מ"ד ה"ח דמ"ה ה' אלהים וה' הויות ה"פ יב"ק